

Biblioteca Municipalityi Dava
SALA DE LECTURA

Flacăra

TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

**paisprezece
portrete
în august**

●
**un
medic român
deschide
o fereastră
în
lumea tăcerii**

●
**cu ce gânduri
pleci, ilie,
la
san francisco?**

●
**LA BAI A MARE
BACTERIILE
REALIZEAZĂ
MINERITUL BIOLOGIC**

●
**adevărul
despre fischer**

O vacanță plăcută

LIPSITĂ de GRIJI...

Pentru că părinții s-au
îngrijit de toate! Ei au procurat
din timp copiilor uniformele
școlare!

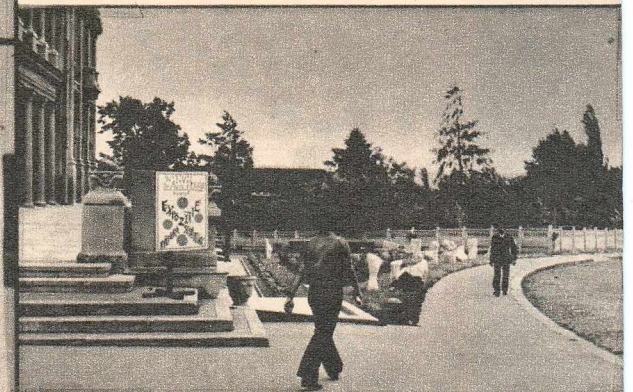
Imagine în premieră pe malul Dunării: tanc petrolier de 5 000 tdw (instalații la nivelul tehnicii mondiale și un înalt grad de confort pentru echipaj) pe una din calele Șantierului naval Drobeta-Turnu Severin. (I. Cioară)

Maramureș, sau nesfârșitul cîntec al lemnului. (Ion Predoșanu)

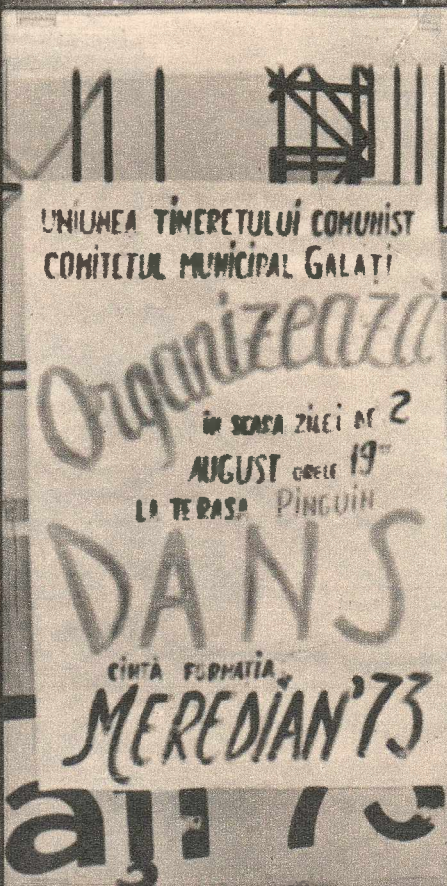
Așteptăm instrucțiuni de cum se poate petrece o seară (de neuitat) la un bar de zi la Pitești. (Radu Constantinescu)

În sala Clubului sindicatelor sanitare, expoziția de pictură a doctorei Suzana Bantaș-Oancea și a farmacistei Aurica Ionescu. La vernisaj a vorbit despre cele două artiste profesora universitar Maria Epure. (Ion Predoșanu)

Picturi, sculpturi în lemn și piatră. Autori: studenții Institutului de arte plastice «Nicolae Grigorescu» din București, aflați la practică timp de trei săptămîni la Drobeta-Turnu Severin. (I. Cioară)

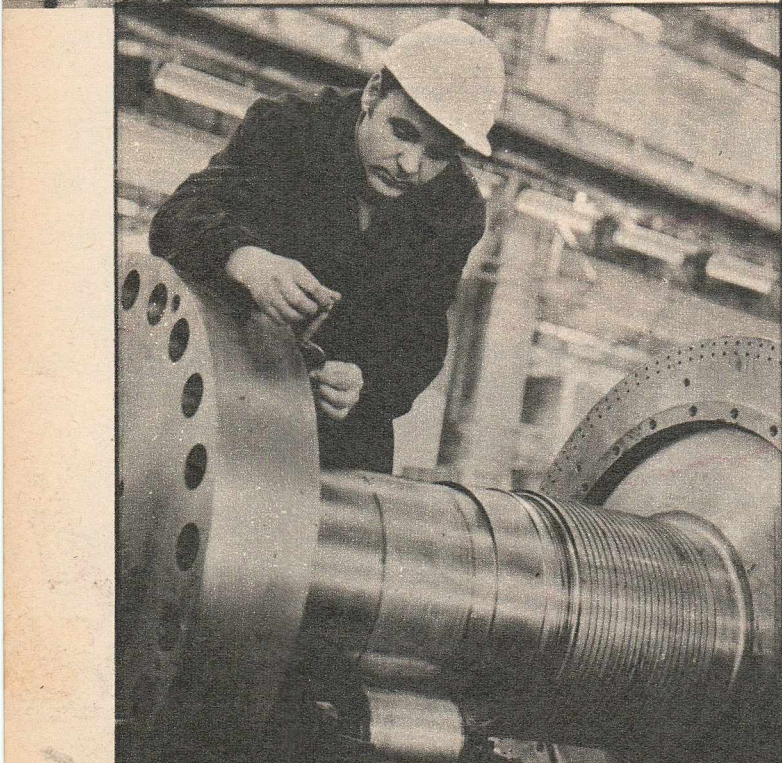
Dintre toate meridianele globului pămîntesc, e unul, pe numărul său '73, care a trecut în seara zilei de 2 august chiar pe Terasa Pinguin din Galați. (T. Michinici)

Răsar microbiștii, nici nu gîndești de unde. Chiar și din lumea literelor: Gheorghe Dinu (Ștefan Roll) și Traian Stoica — încredințați probabil că «Steaua» este reprezentativa municipiului Rîmnicea Sărat. (Ion Predoșanu)

Primul cîncert susținut de ansamblul coral al școlii de muzică «Metropolitan» din Nashville (S.U.A.) la Pitești a avut loc chiar în fața hotelului Muntenia (Radu Constantinescu)

Așadar, putem! Putem să fabricăm și turbogeneratoare de 330 MW. Cine își mai poate închipui că ne vom opri aici în efortul nostru de a ajunge din urmă țările cu tehnica cea mai avansată? (Eugen Dichiseanu)

REALITATEA ILUSTRATĂ

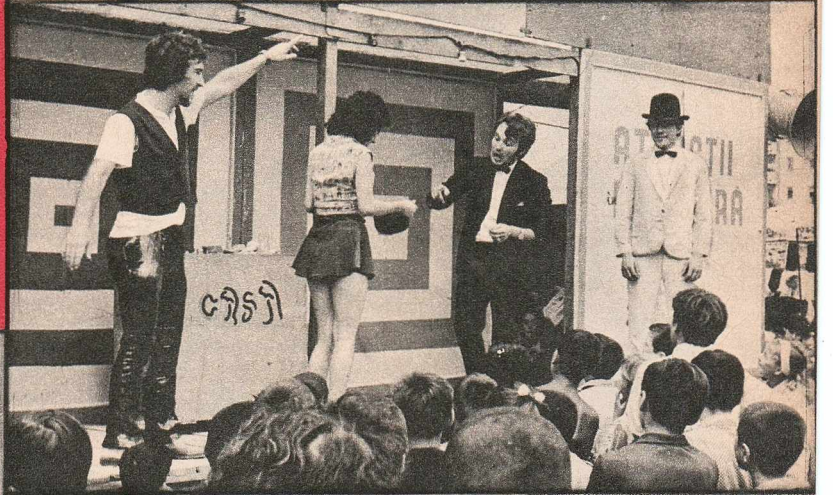
În sfârșit, Tirgoviște va avea un hotel ultramodern și ultra-elegant (8 nivele, 108 camere, restaurant, bar de zi și de noapte, terasă etc.) demn de postura sa de municipiu și capitală de județ. (Vasile Moldovan)

◀ Trecerea este oprită. Cam de multă vreme. Se vorbește chiar de demolarea acestui frumos pod peste Criș, la Oradea, pretextându-se avarii avansate! Având însă în vedere că podul nu e numai pod ci și monument nu s-ar putea găsi totuși o soluție pentru conservarea lui? (E. Tinjălă)

Nu tot ce se vede în Crișul Repede se pescuiește. Și totuși, pescarii orădeni perseverază: între 5 dimineața și 7 seara, cu frumoasă și ardelenescă încăpăținare. (Iosif Cohn)

◀ «Tinerii artiști iluzioniști internaționali» de la bilciul din Pucioasa sau «dă neamule leul, înăuntru e mișto, ceva ce nu s-a mai văzut! Mai aproape, mai aproape, care mai dai, care te mai inghesul!» (Vasile Moldovan)

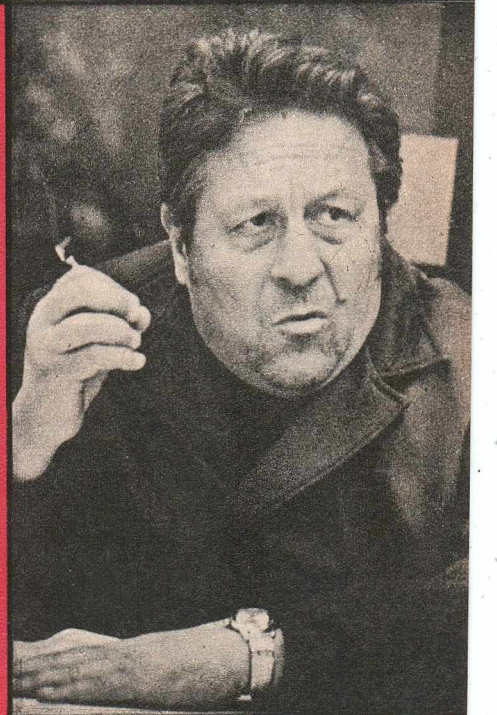
Gata griul! Acum porumbul. Furajerul a și început să fie cărat la hambare. (Emanuel Tinjălă)

▲ 15 august, aniversarea nașterii «Scintei», Ziua presei române. Profesioniștii condeiului ascultă, acasă la ei, cuvîntul colegului lor Ion Mărgineanu, director general al Agerpres.

◀ În peisajul bucureștean au apărut, pitoresc, cergile. Unele, frumoase, vîrstate, autentice colorate. Altele, în culori cam pembe. Adică, o leacă poluate (Radu Constantinescu)

◀ Eugen Barbu este în această săptămînă al nostru. (Constantin Ciobață)

NICOLAE CEAUȘESCU:

A intrat în obișnuință să vorbim despre partid ca despre o noțiune generală, idealizându-l. Cîteodată uităm însă că, de fapt, partidul sînt oamenii, istoria sa este istoria oamenilor, conștiința lui este conștiința oamenilor. Putem spune cu deplin temei: partidul sîntem noi, membrii săi, reprezentanții poporului. El nu este nici mai bun, nici mai rău decît sîntem noi, clarviziunea sa este clarviziunea colectivă a membrilor săi, a conducerii sale. Sîntem astăzi întru totul îndreptățiți să afirmăm: partidul este poporul, reprezentat prin cei mai buni fii ai săi.

obligatia morală a efortului în plus

Elena Asandei are 23 de ani și este angajată aici, la «Tractorul-Brașov, de curînd. A sosit pe aceste meleaguri tocmai din județul Bacău; o vreme a lucrat la Întreprinderea de transporturi din oraș, astăzi este angajată la «Tractorul» ca muncitoare necalificată în secția presătorie. În partid a fost primită în august 1968, încă elevă la liceu fiind și muncitoare la Complexul de industrializare a lemnului din Comănești; lucra ca lustruitoare la fabrica de mobilă, dar o gravă intoxicație cu alcool a împiedicat-o să mai continue aici. Au început peregrinările, angajarea — trebuia să aibă grijă și de cele două surori mai mici, Marioara și Viorica (tatăl lor, fost miner la «Carbonifera Comănești», ieșise la pensie).

«Cred că nu greșesc afirmînd că nu oricine poate fi membru de partid; cu atît mai mult mă bucur că am devenit un astfel de membru, am acum motive — și obligația morală totodată! — de a depune eforturi în plus, de a mă realiza pe deplin. Munca, aici nu-i ușoară, trebuie să mă descurc însă cumva! Intenționez să dau examen la Liceul industrial aparținînd «Tractorului», la seral, în vederea unei calificări mai prompte. Dacă ar fi după puterile mele aș face multe, mă necăjește însă afurisita aia de boală pe care am contractat-o la mobilă, nu mi-a trecut încă de tot! Dar, asta e...!»

«Îi plac excursiile în munți, are un om care îi este drag — «logodnic!»: zîmbește, roșind — nu mai insist! Este pur și simplu o tinăra a zilelor noastre, în curs de a-și gasi — sau descoperi — împlinirea și este absolut conștientă că o astfel de sarcină pe care și-a impus-o cere multă voință, răbdare chiar, dar și mai ales — muncă!»

«viitorul este al tineretului!»

«Aici se fac turbine pentru întreg pămîntul!» — mi-a spus la un moment dat șoferul mașinii ce ne purta în direcția Uzinei «HIDROMECANICA» din Brașov; aveam să mă conving curînd de asta, scopul deplasării noastre era însă altul deocamdată...

Constantin Vasilescu, șeful pregătirii sectorului III, de meserie strungar — secretarul B.O.B. sector și membru al comitetului de partid pe uzină — va împlini în octombrie 49 de ani, dar nu-i dai vîrsta. A fost primit în partid în august '45, din cîte își amintește nu a avut loc atunci nici o activitate — asta se întimpla la Ploiești, la «Româno-Americană», relațiile dintre muncitori și conducerea patronală nu erau dintre cele mai calde. Secretar în B.O.B. atunci, la primirea în partid a lui Constantin Vasilescu, era un maestru, Alexandru Tăranu; actualmente acesta

au deveni

din urmă este cel mai vechi director din Brașov, conducător Rafinăria...

Fostul strungar își amintește de copilărie, ideea murdăriei și a înfiripat încă de la o vîrstă destul de frage în timpul grevelor din '33 și al curbelor de sacrificiu, urmat pe taică-su la o manifestare care s-a lăsat cu foc de armă....!

Ce înseamnă «a fi comunist»? Înseamnă, în primul rînd a fi un om cinstit, capabil să se achite de sarcini — un cîdemn de epoca actuală, de acest timp al nostru, în ca cuvintele *cinste*, *munca*, *civilizație* sînt pe buzele tuturor.

Și imediat apoi: «Ce părere am despre viitor? Cred că el aparține tineretului...! Noi,ăștia, rămînem aici, un sîntem; ei, tinerii, vor duce mai departe — vor definiți cu alte cuvinte — ceea ce am făcut noi, pe măsura posibilităților noastre!»

Bucurii? Aș începe mai întîi cu necazuri, cu acel necaz mare, de care nu scapă nici unul dintre noi — acela cîr și pierde familia... cînd rămîne singur! Apoi viața își u mează cursul, sosesc și bucuriile, cea mai mare am avut atunci cînd m-am căsătorit cu Mioara — am reîntregit o familie, o comunitate de oameni dragi — apoi cop (Anca, 16 ani, elevă anul II liceul comercial, și Marilen căsătorită) și, în sfîrșit... nepoțica, Bianca. S-a născut aceeași zi ca și mine, în 27 octombrie, așa că mă paște dublă aniversare! Aoleu, ce-o să mai coste treaba asta!

promoția festivă a întreprinderii nr. 2

«Eu dacă am un meseriaș foarte bun îl stimez și mi bucur din tot sufletul; dar dacă se ridică unul mai tînăr mă bucur și mai tare! Vă pot spune asta băieți ca Roșca sau Nedelcu, care erau cam desconsiderați de către unii tovarăși; astăzi sînt frunțași, șefi de echipă etc.!»....

«Dacă am apucat să fac un lucru, să duc la bun sfîrșit o realizare, de cîte ori trec apoi pe lîngă lucrul ăsta, pe care l-am făcut cu mîinile mele, simt așa o căldură, o satisfacție nemaipomenită!»....

«Mi-a plăcut mult, tare mult, să citesc; mai citesc și acum, dar mai puțin... mă lasă vederea, fir'ar să fie!... Am jucat și fotbal, pe chestia asta a trebuit să mă operez în primăvară, acum, de pe urma unei căzături la un meci în care m-am ales cu ruptură de menisc!»....

«N-am avut o viață ușoară, acum sînt cu totul alte condiții ca să-ți faci un rost pe lume... noi eram cinci frați, mamă nu mai aveam, tatăl era bolnav. l-am adus pe toți la meserie, îmi sînt recunoscători; deși n-am mai rămas decît patru, unul din frați tocmai terminase de învățat meseria, în '47, dar l-a călcat trenul. Avea 19 ani...!»

«Am participat la realizarea majorității autodotărilor din uzina noastră (apreciate chiar de tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu ocazia uneia dintre vizitele de lucru făcute la noi), înțelegeți acum ce simt eu cînd trec prin secția?»....

«Am plecat de-acasă (din comuna Crăciuneni de Sus, județul Olt) așa cum pleacă fiecare, să-și facă o meserie. Am dat examen mai întîi la Grivița, la C.F.R., asta prin 1940; am venit apoi la fabrica de hîrtie și celuloză Zărnești, apoi am trecut pe la județeană, iar în cele din urmă m-am angajat aici, în uzină»....

lata, pe scurt, o «fișă biografică»; sau cite ceva din cele multe pe care le-am aflat de la Florea Abagiu («nea Florică» după cum îi spune majoritatea oamenilor),maistru principal la secția mecano-energetică din cadrul întreprinderii nr. 2 — Brașov. «Un om admirabil, cu calmul și bunătatea sa, cu firea sa deschisă!» — imi afirmase, cu cîteva minute înainte de a-l fi cunoscut, Sandu Costache, secretar cu propagandă. Și într-adevăr, afirmația lui nu s-a dezmințit. «Nea Florică» face parte din «promoția festivă August '46», în cadrul unei adunări, lui și încă altor tovarăși li s-a înmînat carnetul de partid exact în ziua de 23 August!

Comuniști în zilele lui august

din șapte unul, dar acela lăcătuș

La Intercontinental am stat de vorbă cu Stan Matei, lăcătuș de la întreținerea hotelului, în vîrstă de 37 de ani. A venit în acest loc de muncă încă de la darea în folosință a noului hotel, prin concurs. Șapte concurenți pe un loc, ca la facultățile cele mai solicitate. Toată aparatura hotelului este ultramodernă, lifturile și multe uși interioare funcționează pe bază de celulă fotoelectrică, și se cere pentru așa ceva o anumită pregătire superioară. Nu a fost la specializare în străinătate, dar a învățat tot ceea ce îi este de trebuință de la colegii care s-au specializat peste hotare. S-a obișnuit aici repede cu toate noutățile, cu aparatura complicată de la bucătărie, îmi spune că este o adevărată plăcere să întreprind asemenea aparatură. Lifturile, de exemplu, nu s-au stricat niciodată, nici unul, de când s-a tăiat panglica inaugurală. Totul funcționează cu o regularitate de ceasornic, ceea ce nu înseamnă însă că nu este nimic de lucru acolo jos, în atelierelor de întreținere. Îl întreb dacă în asemenea condiții mai știe să repare un lift obișnuit, unul din acele păcătoase lifuri cu care rămînem nu de puține ori între etaje. Ride, de bună seamă că știe. Îl solicită destul de des pentru asemenea reparații chiar lifturile blocului în care locuiește. Și,

fiindcă veni vorba, locuiește în plin centru, pe Calea Victoriei, dar parcă tot mai mult i-ar place o casă cu puțină curte, undeva mai la marginea Bucureștiului. Cît a copilărit la Roșiori-i-a plăcut să zburde pe spații largi, lucru pe care nu i-l poate oferi, deocamdată, și copilului pe care îl are. «Ei da, lucrurile s-au mai schimbat, dar parcă nu e adevărată copilăria asta fără o curte». Îl pasionează mult familia, aproape întreg timpul liber și-l dedică familiei. Desigur, atunci cînd nu face sport, căci a fost și un cunoscut fotbalist mai în tinerete, și atunci cînd nu merge la meci. Ține cu Dinamo pentru că a copilărit cu cîțiva dintre actualii jucători. A făcut și lupte de performanță. Dar familia este înainte de toate. «Vedeți, prin toate ziarele se scrie: acela a furat, acela a înșelat, acela a spart, asta înseamnă că părinții sînt vinovați». Îl las să vorbească despre orice, observ că-mi face de mai multe ori cu ochiul, complice, ceea ce nu este decît un gest de comunicare. În holul luxosului hotel este răcoare, halatul său, un fel de uniformă, se armonizează plăcut cu curățenia din jur. Frînturi de limbi străine și undeva, într-un colț, voci noastre mai șoptite, care încearcă și reușesc să nu fie străine una față de cealaltă.

cele patru limbi străine ale exportului

— Vedeți că n-o să vă spună tot! Aflați întii de la noi că știe patru limbi străine, că este una dintre cele mai capabile și mai prețuite fete de la PRODEXPORT și v-o recomandăm cu toată căldura! Aflu. Mai multe persoane cu care mă găsesc în Biroul Organizației de Bază țin să pfeazeze cu aceste date interviul meu cu Ioana Ioan, economista în cauză. Nu peste mult timp se face și convenita prezentare, «tovarășule de la Flacăra și vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră».

— Nu am dat niciodată interviuri! O asigur că nici eu nu am luat prea multe, iar de dat cu atît mai puțin. Dar, oricum, se pare că aceia care nu au dat în viața lor nici un interviu sînt pe această planetă mult mai numeroși decît intervievații. În mod cert, aveam de partea noastră majoritatea! Este tînără, lucrează în această întreprindere de comerț exterior încă de la absolvirea facultății, a terminat a treia din promoție, exportă mai ales grăsimi, ramură în care a devenit o bună specialistă. După ce stăruie pentru niște date, aflu că de cînd lucrează în această ramură, 6 sau 7 ani, cantitățile noastre de export s-au dublat, exportăm mai ales în Germania federală și în Anglia. România a ajuns să fie cotate pe piața mondială a treia sau a patra putere exportatoare de grăsimi, ceea ce nu e puțin lucru,

pe această cale avem însemnate cîștiguri de valută. Ioana Ioan socotește binevenită scăderea prețurilor la grăsimi pe piața internă, fapt care îi aduce și un spor de beneficii valutare, ridicînd în acest sector puterea de cumpărare a leului în raport cu dolarul.

Ne-am luat așa cu vorba, dar de interviu nici pomeneală. Ce interviu să mai fie ăla cînd reporterul este întrebător despre rosturile criticii literare! Căci Ioana Ioan citește multă literatură, dar despre critica literară nu are o părere prea bună, indiferent de natura ei. Citește mai ales în engleză și în franceză, mai mult proză decît poezie, în general autori situați pînă la începutul acestui veac. Cam pînă la Balzac și mai puțin Proust, dar și ceva mai în vechime, Chaucer de exemplu. În studenție a încercat și să traducă, dar editurile i s-au părut impentrabile. «Ce se mai întrebă în interviuri?», încerc eu să o chestionez. În interviuri se mai întrebă, zic în gîndul meu, despre viață și despre fericire. Renunț la întrebare, lăsînd-o cadou chestionarelor sociologice, pentru că toate răspunsurile ar valora mai puțin decît privirea inteligentă a interlocutoarei mele. Și o privire interioasă, și o privire amuzată, și o privire pregătind în rezervă cine știe ce răspunsuri pe care «reporterul» le mai poate pretinde.

întotdeauna și cu succes ne păstrăm calmul

Pînă am găsit-o pe Niculina Codei mi s-au dat atîtea recomandări elogiatoare despre ea, încît puteam spune că o și cunoșteam pe jumătate. Este o fată foarte serioasă, spuneau cei de la I.C.L. Alimentara, s-a înscris la liceul seral și va absolvi în anul ce urmează ultima clasă, lucrează la aceeași unitate încă din timpul practicii de elevă. La unitatea alimentară din comuna Băneasa, responsabilul întărește aceste laude, la care adaugă altele. «Este fata noastră mai mică, noi am crescut-o». De bună seamă că Niculina Codei cunoaște părerea celorlalți despre ea, bine însă că nu au asaltat-o cu laudele cînd era de față. Atîtea laude pot închide gura unui om! Îmi răspunde cu simplitate, face secția reală și vrea să dea, după absolvire, la A.S.E. La 20 de ani, citi are acum, nu a pierdut de fapt nici un an de învățămînt, exceptînd doar prelungirea cu cei doi ani de școală profesională. Ar putea spune că este colegă cu celelalte fete de vîrstă ei de la liceele teoretice. O întreb despre munca într-o alimentară. Îi place, pentru că vede perin-

dîndu-se pe acolo oameni mulți. Unitatea are, la drept vorbind, în majoritatea lor clienți statornici, oameni de prin împrejurimi sau salariați de la cele două institute de cercetare din apropiere. Recunoaște că uneori ai motive să te enervezi, în raporturile atît de diferite cu clienții, dar a încercat întotdeauna, și cu succes, să-și păstreze calmul. Oamenii sînt de toate felurile, după un timp începi să le cunoști și cele mai ciudate preferințe, manii. Unii vin chiar și să se confesează, așa, netam-nesam, peste teighea. Hotărît lucru, îi place munca. Colegii o ajută, i-au creat posibilitatea să facă servicii numai dimineața, pentru a merge seara la cursuri. Are un program destul de încărcat. Consideră că este un om prietenos, deși nu leagă prietenii la întîmplare. Cei mai buni prieteni ai ei rămîin însă părinții, e și singură la părinți, îi iubește. Extrem de împăciuitoare, amabilă, ar șterge din mintea oricui proasta impresie pe care și-o dau unele dintre kolegele ei de breaslă. De-ar fi cît mai multe vinzătoare care să-i semene!...

tineri, dar născuți mai devreme

Mă roagă inginerul Niță de la Telefoane să vin a doua zi. Ar putea să-mi prezinte chiar pe loc oamenii de care am eu nevoie, dar ține foarte mult să cunosc niște «cablagii». Li se spune de fapt electromecanici jonctori, lucrează sub pămînt, prin tot Bucureștiul, mai ales în cartierele periferice în care s-au instalat și se dau în folosință noi centrale telefonice.

Îi cunosc a doua zi pe George Cojan și Romeo Vasiliu, doi oameni pe care trebuie să-i escaladezi cu privirea, înalți și spătoși, întunecați. Atît de gravi că, în momentul cînd dăm mîna, surîsul lor mi se pare cel mai imprezibil lucru la care m-aș fi putut aștepta. «Da, e grea munca noastră, ne-am obișnuit însă și ne place. Primul dușman al nostru este umezeala, stai în camera aceea de sub pămînt și te pătrunde apa și frigul, uneori ceasuri întregi, pînă faci sau controlezi conexiunile tuturor firelor unui cablu». Sînt cabluri cu 2.400 de fire, altele cu 1.200, iar cel mai des cu 400. Fac și conexiuni noi, dar mai ales controlează deranjamentele, după cum îi sesizează masa de control de la deranjamente. Oamenii știu că un telefon stricat este reparat de meșterul care îți vine în casă și-ți dreg receptorul sau soneria. Dar cei care asigură cu adevărat buna rînduală a comunicațiilor sînt cablagiile de sub pămînt. Se fac drumuri sau construcții noi și se mai deteriorează cablurile pe alocuri. Uneori îmbătrînește izolația, trebuie să cobori și să cercetezi în adînc. Dau uneori de gaze scăpate din țevile de alături, este destul de periculos, s-au mai întîmplat și accidente. Mai este și un oarecare pericol de intoxicație cu

oxid de plumb, care se găsește în izolație. Dar se îngrijesc, beau lapte și mîncă bine, spălăcut pe dinți este obligatoriu de mai multe ori pe zi. E drept că uneori mai fac și legături aeriene, ceea ce vedem noi ca un fel de platformă ridicată pe unii stîlpi este masa lor de lucru. Acum au venit din Colentina și din Panteleimon, le plac cartierele periferice, mai intră în curtea unui om și cer un pahar cu apă rece. Îmi spun cu toată convingerea că telefonul nu mai este azi un «lux», de aceea răspund la orice solicitare, uneori și noaptea; «Nu poți lăsa o instituție, sau pe oricare abonat, fără telefon!». Convingerea aceasta vine și dintr-o anumită vechime în aceeași muncă; Cojan, bunăoară, lucrează tot sub pămînt de la 21 de ani, iar acum are 38. Vasiliu are ceva mai mulți, 42 de ani, le spun că sînt încă tineri — după cum și arată — îmi răspund, glumind: «Da, tineri născuți mai devreme». Au lucrat rar și în afară de București. Își amintesc îndeeosebi că în timpul inundățiilor i-au ajutat pe cei din Galați. Vasiliu are doi copii mari, Cojan este acum burlac. Trecem prin imensul Palat al Telefoanelor, el mai glumește cu fetele, pentru că la Telefoane sînt fete multe și frumoase. Și-apoi vine atît de rar pe aici! Ne îndreptăm spre terasa clădirii să încercăm o poză, Cojan mă roagă să prind, dacă pot, măcar într-un colț de fotografie, una din fetele care trec pe lîngă noi. Dar cu aparatele ăstea nu poți ști niciodată ce prinzi... «Atunci noroc bun, și așteptăm numărul!»

Dinu FLĂMÂND

să simtă omul că e cineva pe banul muncit de el

«Mi s-a spus că va urma o discuție politică despre ce înseamnă a fi un bun comunist în alimentația publică. Dar întâi vreau să vă spun de ce am intrat eu în partid atunci, în august '54, când aveam 23 de ani și-nvășasem meserie bună la «Bărbierul», restaurant celebru despre care a scris în «Napoleon fugea repede» și regretatul scriitor Neagu Rădulescu, știți, a murit. Ei, pe atunci, deși nu aveam încă bacalaureatul și o limpede conștiință profesională, îmi iubeam meseria, dar azi, cinstit vorbind, n-o mai pot practica cu aceeași plăcere; a căpătat o faimă prea neplăcută. Nici nu-mi vine să mă mai duc în Cișmigiu să joc șah — că sînt pasionat de șah — la gândul că mă știu unii de chelner și meseria nu mai pare onorabilă... Dar mă iau cu vorba și nu vă spun ce vă interesează: eu am intrat în partid pentru că am considerat că un comunist poate — și trebuie — să spună adevărul. Mie îmi place să spun lucrurilor pe nume, asta e. Sigur, aveți dreptate, sînt văzut ca un om dificil, am avut și neplăceri din cauza asta, dar ai satisfacția că-ți poți ușura sufletul. Iar citeodata se mai iau și măsuri împotriva lipsurilor... Citeam ce-ați scris în revistă despre mineri: muncă grea, dar onorată. Se interesează și conducerea de partid de ei. Dar noi, ospătarii, sîntem priviți mai mult ca niște ciubucari; noi, cu bacșișul, cu nota de plată la care se adună și data, noi cu ilicitul. Atît. Meserie

ușoară, pe care cîștigi bani neasudați. Nu-i așa. Un «Melner face cit un alergător de cursă lungă. Zece ore în picioare, zece ore alergî: între bufet, bucătărie, bar, și cele zece mese ale tale. Și nu-ți vine deloc ușor să tot zici: asta nu avem, cealaltă s-a terminat, astalaltă e trecută din greșeală pe listă. Transpiri și n-ai unde să faci și tu un duș ca lumea și te ții departe de client, să nu-i produci impresie rea cu mirosul: eu sînt maniac cu curățenia. Eu zic că-ți faci meseria cinstit, ca un bun comunist, atunci cînd muncești tu pentru semenul tău așa cum muncește el la locul lui de muncă pentru tine, chiar dacă tu nu poți constata direct cum lucrează. La tine, el constată: să-l servești, așa cum dorești tu să fi servit. Să simtă omul că e onorat, că e cineva pe banul lui. Și să-l ajuți, să-l oprești atunci cînd își pierde controlul și se întrece cu băutura: în fond, tu, cel care îl servești, îi porți răspunderea. Să știți că e o mare răspundere în munca asta a noastră...»

Mi-a plăcut că mi-a vorbit despre răspundere omenească și ospătarul Gheorghe Șerban de la restaurantul «Odobesști» de pe Moșilor 179. Și v-am relatat aproape tot ceea ce mi-a spus în discuția noastră politică despre ce înseamnă a fi un bun comunist în alimentația publică din sectorul 3 — București.

Sanda FAUR

la tineri nu prind cuvintele goale

— Era cald în sală, ce vrei, august, și roia apa pe mine, dar mai curînd de emoție decît de termometru; o sută de oameni — organizația! — mă discutau, mă luaseră, și la întrebări, mă scormoneau, priveau în mine ca printr-un geam de sticlă. Ziceau oamenii că nu-s băiat rău, mă știau, îmi cîștigam de șapte ani piinea cu ei, la automotoare, dar eu m-am făcut ca s'fecle cînd mi-au zis-o în față: sînt prea închis. Prea timid. Curajul nu mă da afară din casă. Nu-s cine știe ce comunicativ. Nu prea iau eu cuvîntul prin ședințe. Asta era, cuvintele nu mă ajutau. Eu gindeam, cred, bine dar mi-era frică de cuvinte: nu mă exprimau. Mă trădau. De unde să știu eu, atunci, în '65, cînd aveam 24 de ani și mă primeau în partid tovarășii mei de la Uzinele «23 August», că va trebui de-acum înainte să muncesc în viață nu atît cu mîinile, cît cu cuvîntul, poarta aceea prin care trebuie să ajungi la sufletul omului...

— Șase ani de zile am fost secretarul uteceului din uzină. 3 500 de tineri. La tineri nu prind cuvintele goale. Li vezi citînd din colecția «Aventura» dacă-i plătesc discursul. Sau chicotind de vreun banc în fundul sălii. Munca activistului e grea pentru că nu-i vezi la față și repede rezultatele. Faci acțiuni de educare: dar poți să pui la rațe sufletul tînărului să vezi dac-a ieșit educat din acțiuni? Trebuie răbdare, da, asta-i calitatea mare a activistu-

lui, răbdare și înțelegere omenească. Și puterea de a convinge omul de adevărul tău. Care e al Partidului.

Tovarășul Dumitru Badea, activist al Comitetului P.C.R. al sectorului 3 București, are 32 de ani, a făcut liceul la seral și e acum student la «Ștefan Gheorghiu». Sofia, proiectant la «23 August» («am luat tot o utecistă din uzină, dar n-a știut nimeni de noi, m-am ferit să nu par cumva neprincipial»), va da și ea la A.S.E., dar să mai crească un pic Cătălin, care are abia șase luni. Nu mai e murdărit veșnic de ulei, ca atunci cînd muncea la instalațiile interioare ale locomotivelor, poartă tot timpul cravată și mapă, nu cîștigă mai mult decît ar fi cîștigat în uzină, dar grijile îi sînt mai mari. Și mai ales răspunderea.

— Eu lucrez cu 22 de întreprinderi din sector, nu cele mai importante, e drept, că sînt tînăr, abia de doi ani venit aici. Dar știți ce înseamnă asta? «Titanul» a dat multă vreme piine proastă, arsă, cleioasă și eu mă simțeam răspunzător, de parcă aș fi copt singur toată piinea oamenilor. Se stricau prea ușor televizoarele? Pe mine mă apăsa grija că nu prind oamenii «Reflectorul», pentru că fabrica intra tot în răspunderea mea. Dacă scrieți despre munca activistului de partid, asta să scrieți: despre răspunderea lui. Marea lui răspundere față de oameni.

partidul, mama, satul

Așa timid — cum spun cei care îl cunosc mai bine — cum ar fi, așa liniștit și bun — cum considera el însuși că e, Ion Mirea conduce o secție de 300 de oameni, cea mai mare a cooperativei «Electrobobinajul». Și din 1970 e secretar de partid, mai întîi al organizației de bază, de doi ani al comitetului pe întreaga cooperativă. Anul acesta a avut bucuria de a fi ales membru supleant al comitetului municipal de partid. «Cel mai mare necaz, mărturisise el cu o nuanță de jenă, l-am avut cînd am fost ales secretar al organizației de bază. Mi-era teamă că n-o să pot face treabă, cu bunătatea mea». Repetarea cuvîntului bunătate mă miră puțin, îl întreb cum să-l înțeleg eu, și Ion Mirea îmi vorbește despre calmul lui, un calm extraordinar, spune, despre faptul că nu îi place să «ia tare» oamenii, să-i sancționeze la prima abatere, mai bine le explică la început de ce nu-i bine ce au făcut. Și decît să ridice vocea, spune, preferă să știe toți din experiență că el verifică ducerea pină la capăt a fiecărei sarcini, urmărește îndeplinirea tuturor măsurilor.

Bunătatea, sigur, cere calități complementare. «Mirea are ochi de soacră» — se spune în unitate. Sub ochii ăștia de om blind și perseverent, dar vigilent în observarea neregulilor, unitatea pe care o conduce de numai 8 luni («a 2-a, piese auto» (dinamuri, claxoane) a devenit fruntașă pe întreaga cooperativă. Și «pe data de 21 august, la 14,30, o să putem raporta realizarea pla-

nului cumulat pe 8 luni».

S-a făcut și un gard nou în jurul unității și o poartă mai mare, în curte au apărut ronduri de flori, «care trebuie udate, băieț că nici voi nu trăiți fără mîncare». Ochiul de soacră ai lui Mirea sînt ochi de iubitor de frumos, de bun gospodar. Noul, viitorul Ion Mirea se pricepe să-l discearnă și în sufletul oamenilor: de cînd e secretar de partid, numărul comuniștilor de la «Electrobobinajul» a crescut cu 300 (în cei doi ani anteriori abia dacă au fost primiți în partid 8).

Din tot ce mi-a spus Ion Mirea (și a fost vorba și de copiii lui, de casa a cărei renovare vrea s-o termine în concediu, de Dacia «1300» și de pasiunea pentru fotbal), aș vrea să consemnez, în încheiere, numai începutul și sfîrșitul: «Intrarea în partid a fost pentru mine cotitura vieții. În '62, să facem socoteala, aveam 26 de ani. De atunci mi s-a deschis viitorul. În '63 m-am înscris la școală de maștri. Dacă nu eram membru de partid nu m-aș fi gîndit la învățătură. Și în '64 m-am căsătorit (...) Aș vrea, dacă se poate să pomeniți de mama. La 66 de ani muncești în grădinarie, la C.A.P. Și s-o vedeți cît e din harnică și glumeață. Am atîta activitate încît o văd rar pe mama. Dacă o ascultam, aveam și facultatea făcută. Și scrieți, vă rog, și nu mele satului în care sînt născut (îmi dictează, silabisind cu grijă să nu greșesc) Vlăsconi, comuna Potlogi, Dîmbovită.

viața în întregul ei să fie frumoasă

«Am o viață frumoasă, liniștită» — îmi spune. Frumoasă, da, cred. Liniștită, cum? Recunosc, n-am reușit poate să-i descifrez secretul, să înțeleg cum poate da de capăt tuturor treburilor, cum își mai face și timp liber. Constantina Călinescu îmi oferă o cheie: buna organizare a muncii, responsabilitatea care caracterizează femeile, așa cum o recunoaște și afirmă conducerea noastră de partid și de stat. Și încă o cheie: un soț care să te înțeleagă bine, să participe la organizarea vieții de familie, un copil bun. Ce se ascunde îndărătul acestor cuvinte?

«Am o misiune mai deosebită, sînt cel care trebuie să transmit, să explic politica partidului. Sarcina mea, de mare cinste, îmi cere o bună pregătire politică și profesională. Sînt chemată să-mi aduc practica, alături de organizațiile respective, contribuția la realizarea cincinalului înainte de termen, să mă ocup de educarea omului nou». Constantina Călinescu e activistă de partid de 22 de ani, de 15 ani instructoare a Comitetului de partid al sectorului 2. Membră a Partidului Comunist Român din primul an după eliberare. Deputată de sector, membră a Biroului Crucii Roșii. Și mamă. «Cînd au făcut-o pe Daniela pionieră, am plîns. (Și acum, după ani de la consumarea evenimentului — Daniela e proaspătă utecistă — ochii foarte negri i se umplu de

lacrimi). Ziceam că e extraordinar lucrul ăsta, continuă, pe vremea mea n-a fost așa ceva».

De viața ei înainte de 1957 nu-i place să vorbească. Deși au fost ani de entuziasm, participarea exaltantă la acțiunile multilaterale, atît de rapide, atît de complexe, organizate de P.C.R., la toate marile acțiuni ale celor ani. De toate acestea, da, Constantina Călinescu își amintește cu mîndrie că, atunci, ca și acum, și-a adus o părțică de contribuție la succesele țării. Alta e cauza pentru care nu-i place să vorbească despre anii aceia: o greșeală de față tînără, o alegere prost făcută, o căsnicie ratată. În '57, deși cu teamă de a doua greșeală, s-a recăsătorit. De atunci, spune, pot vorbi de ceva frumos, bun, de o viață armonioasă. Și de încă unul din momentele deosebit de importante ale existenței: venirea pe lume a Danielei. Nașterea acestui copil, faptul că-mi dorisem o fetiță și a fost fetiță, a fost pentru mine un lucru extraordinar.

Poate asta e cheia, poate asta e dezlegarea secretului vitalității, tineretii, puterii omenești a Constantinei Călinescu. Tot ea mi-o oferă: «Viața nu poate fi împărțită în felii, viața e un întreg și viața în întregul ei trebuie să fie frumoasă».

Dalia ȘTEFAN

medalia ce-ți este destinată

Sînt oameni a căror meserie îi poate duce cu gîndul la faptul că, odată, cine știe cînd, pot fi beneficiarii lucrului ieșit din mîna lor. De pildă, muncitorii din fabricile de confecții, de tricotaje etc. — ca să dăm exemplul cel mai la îndemînă. Ecaterinei Radu nu i-a trecut însă prin mînt, în ianuarie '70, cînd lucra la o comandă urgentă, că acolo se afla și ceva destinat ei. Pur și simplu pentru că locul său de muncă este secția emailare de la Monetăria Statului și pentru că respectiva comandă o constituiau un număr de medalii. Dar iată că între cei decorați cu Medalia Muncii se află și emailatoarea Radu Ecaterina. Paratrăzind acea vorbă de înțelepciune populară care spune că ziua bună se cunoaște de dimineață, s-ar putea zice că anul acela a început bine. Sărbătoarea eliberării patriei a devenit dublă sărbătoare pentru dînsa și datorită altui fapt. În acele zile, adunarea generală a organizației de partid a primit-o în rîndurile ei. «Ce am simțit atunci, cînd m-am aflat în fața oamenilor? Emoție, bineînțeles, și că voi purta de acum înainte o răspundere mai mare, că situația mea în societate se schimbă într-un fel de aci înainte, nu în privința drepturilor — așa cum își inchipuiam într-un timp unii — ci mai ales în privința datoriei. Și mă mai frămînta un gînd: dacă se va ridica cineva să mă întreb — așa cum s-a întîmplat cu ani în urmă, la primirea în U.T.C., cînd lucram la F.C.T.B., — de ce a divorțat mama și de ce n-am intervenit eu să se

impac? Dar la urma urmei acum nu mai eram, ca pe atunci, aproape un copil — aveam mai puțin ca fata mea azi (18 ani) — și în loc să mă podidească lacrimile aș fi știut ce să răspund.

Amintirea acelei epoci a îngîndurat-o și iar a simțit nevoia să pomenească de Mariana, fata ei (un lucru pe care-l face dealtfel foarte des — ține foarte mult la ea). «Astăzi, fetița mea («fetița» e în clasa XII-a la liceu) stă și-și alege cu grijă îmbrăcămintea, caută să-și potrivească și pantofii și poșeta. Eu, pe atunci, cînd părinții s-au despărțit, iar eu și un frate mai mic (azi maistru la rafinăria Brazil) rămăsesem cu mama, am renunțat la școală și am intrat să lucrez la Fabrica de confecții. Aveam doar o bluză și o fustă mai ca lumea și, cu un singur salariu, vă inchipuți că mă uitam la ele ca la ochii din cap, să nu le stric. M-am măritat apoi și nu mi-am completat învățătura — la fabrică pe vremea aceea nici nu se prea ocupau de oameni din acest punct de vedere — și a trebuit chiar în două rînduri să întrerup lucrul: odată cînd mi-am urmat soțul în provincie și apoi cînd fetița a început școala și nu aveam cu cine s-o las. În 1964 am reînceput din nou să lucrez aici, la Monetărie. Fac un lucru care-mi place. M-am calificat dealtfel și foarte ușor. De cînd eram mică îmi plăceau culorile, desenul, eram printre primele din clasă. Și mereu îmi iau pe lîngă mine cîte o fată nou sosit și-o calific. Mă gîndesc și la felul în care am fost primită eu aici — fetele erau săritoare, într-un cuvînt o atmosferă bună. Și, obișnuită cu fata mea, știu cum să le iau și pe acestea de vîrstă ei care vin aici.»

Cu un singur lucru nu se prea împacă Ecaterina Radu, membră în comitetul de partid. Anul ăsta a început rău. A căzut și a suferit o fractură la mînă. A avut concediu medical ceva mai mult de o lună. Și regulamentul spune că dacă ai lipsit, chiar dacă-ți îndeplinești planul — cum e cazul dînsiei — nu poți căpăta insigna anuală de frunță în muncă.

I. CIOARĂ

«noi sîntem de la lemetru»

Cifre și poezie. Fleacuri! — spun mai ales cei cărora nu le-a plăcut matematica în școală. Sau mai vine vorba și de speculații ușurele cînd scrii despre un om serios, ocupat cu științele exacte, că e un poet așa și pe dincolo.

Reflectam și eu cam în felul ăsta, nehotărîtă bine dacă să-l cred ori nu pe Dumitru Gheorghe. Nu mi-a zis nimic despre lirică, bineînțeles. El desenează cu creta, febril, pe căptușeala de tablă a dulapului de scule. Desenează niște figuri de care nu se minunează decît, poate, un ziarist. Desenele se fac și se șterg cu palma. Și se fac altele. Nu se știe cît. Ce rămîne din ele se scrie pe un caiet cu scoarțe. Ce rămîne este o esență. Și eu nu pricep de ce un strungar bun poate să fie și mai bun dacă are iceul. În care fel devine el mai deștept față în față cu strungul? «Păi, uitați-vă, un desen. (Dumitru Gheorghe are o răbdare îngerească.) Piesa e reprezentată prin linii. Trebuie să și-o imaginezi ca și cum ar fi întregă, în fața ta. Dacă nu făceam liceul, dacă nu știam ce este aceea geometrie în spațiu era greu... («fantezie geometrică», îl îngîn eu în gînd). Sîntem mulți bacalaureați la «Tim-puri noi». Nu sînt singurul caz. Nu vrem toți să devenim ingineri. Muncitori, cum să zic eu? Muncitori de elită, dacă vreți. Asta da, avem pretenții. Pe întrecute. Știți ce înseamnă borwerkist?»

Știam și eu, sigur, că e cel care lucrează pe un strung automat — numit borwerker. Mai mult nu. «Pînă acum trei ani și jumătate făceam piese destul de simple — șuruburi, știfturi. De cînd sînt borwerkist mă ocup de blocuri —

motor diesel de 12 și 15 cai putere, de carter pentru compresoare».

Orice ageamiu ar putea face deosebirea între un șurub și dimensiunea compresorului pentru o instalație de foraj. L-am crezut complet că avea nevoie de liceu.

«Cînd a trecut pe borwerker (intră în vorbă Constantin Stanciu, secretarul de partid de la prelucrări mecanice, care asista la discuție nu pentru «cenzurare», ci ca maistru și ca prieten al lui Dumitru) șeful secției m-a întrebat: crezi că Dumitru o să se descurce? l-am garantat că da. Acomodarea a fost, ca nimic».

Biografia lui Dumitru Gheorghe e lină și simplă. Și comună. Școala profesională, fabrica, meseria, armata, seralul. Însurătoarea. Trei copii. Un om serios. Obișnuit. Are 35 de ani. Categoria 5/2. Penultima. Un om cu trăsături comune. Mulți au vrut să-i semene. Pe care au vrut cu adevărat i-a tras după el, crescîndu-i, pe linia de strunguri. «Fiind exemplu poți să ceri» — mai spune, indirect, maistru Stanciu. Nouă nu ne-a plăcut să schimbăm. Dumitru e de 19 ani în fabrică. Eu, ceva mai de mult. Dumitru ajută pe oricine. Cu bani, cu sfaturi, cu umărul — fără fanfară. Sîntem prieteni toți. Mai vechi și mai noi: Petre Constantin, Ștefan Ionescu, Valeriu Avram. Ne place să mergem duminica pe munți. Ne-am scris numele pe stînci, deși n-ar fi voie. Dumitru Gheorghe e membru de partid din august 1962. Un om serios. Un om cu calitate.

— Și ce lipsuri are comunistul Dumitru, tovarășe secretar de partid?

«întrebați-i pe șoferi și pe tractoriști...»

...m-a îndemnat inginerul Gh. Țăruș. Mi-a lăsat chiar libertatea să-i aleg, la întîmplare. Să-i opresc pe oricare șosea și să-i întreb. Să refere, adică, șoferii și tractoriștii, dacă el, inginerul Gh. Țăruș este sau nu este un bun comunist. (Ori, cel puțin, dacă are șansa de a deveni astfel). Dau curs îndemnului său, deocamdată, prin această simplă transcriere.

Ați văzut la televizor, la jurnalul de actualități sau, la fața locului — prin uzine cu profil chimic — acele mașoane fără capăt, care se contorsionează din loc în loc, ezită și totuși nu se opresc și ai obosi urmărindu-le traiectoria, pentru că se întind în loc scurt pe mulți kilometri. Dacă ești un estec «rafinat» le poți compara cu niște uriașe omizi cenușii. Le poți și ignora dacă ai altfel de treburi. În filmul lui Antonioni, «Deșertul roșu», erau foarte frumoase! Vă mai amintiți?! Nu mi-am adus aminte. Însă mi-a fost rușine să mărturisesc pe loc și am zis că da, sigur. Cînd cineva are pasiune pentru acele conducte bandajate și-i strălucesc ochii și te ia drept complice nu-ți permiți să-l dezamăgești. De fapt, n-a fost o prefăcătorie tocmai inovată. Am aflat ce importantă au conductele de apă fierbinte și apă rece pentru vulcanizarea anvelopelor. Și că imaginea din «Deșertul roșu» se mai poate exprima prin cazna de a obține temperaturi și presiuni cu abateri de plus-minus doi la sută în așa fel încît toți cei care folosesc anvelope să nu-și mai blesteme zilele și pe cei care le-au gîndit.

Pe Șoseaua Olteniței a fost montat un panou în care este vorba despre sporirea

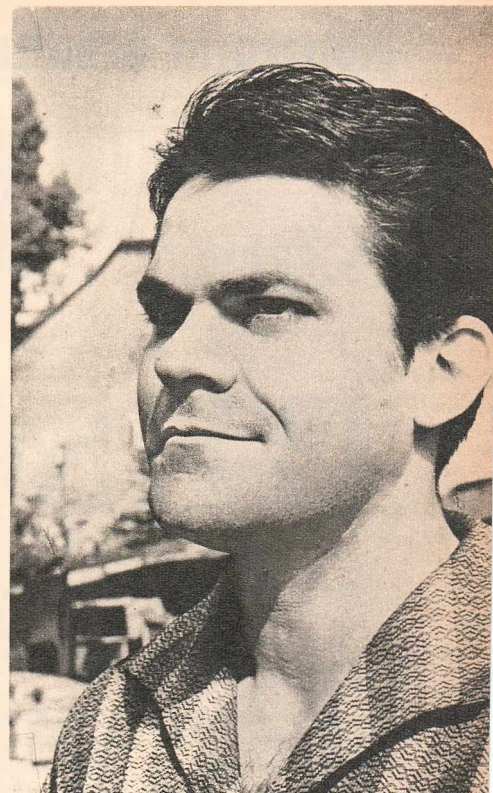
cu 150 la sută a producției la «Danubiana», ceea ce înseamnă două milioane de anvelope anual. Eu n-am văzut panoul. Și chiar dacă treceam prin dreptul lui tot n-aș fi știut cît este de important pentru inginerul Gh. Țăruș. Poate că, într-adevăr, șoferii și tractoriștii vor fi știind — fără să-i cunoască numele — că un specialist și-a bătut capul pentru o rulare mai durabilă a pneurilor. Și păreri lor bune e aproape sigur că se vor înmulți. Fiindcă la noua centrală de utilități termice pentru dezvoltarea Fabricii «Victoria» — Florești, omul despre care scriu a adăugat un plus de temperatură sufletească, măsurată prin perfecționarea sensibilă a surselor de căldură.

Mai transcriu cîteva din crezurile inginerului Gh. Țăruș:

«A fi proiectant poate să pară, și chiar să fie, vremelnic, o meserie comodă. Consumuri specifice, deize, socoteli perfecte. Copii multiplicare. Dar în momentul cînd ești pus în fața așa-numitei eficiențe economice începi să desfășori o activitate politică. Responsabilă. Avangarda politicii de investiții. Activiști: proiectanți».

«Am spus și spun, cu riscul de a deveni monoton: să nu ne cramponăm de o hîrtie, chiar dacă a fost desenată, migălos, în tuș. Hîrtia o poți mototoli și arunca la gunoi. Dacă desenul ajunge în fază de construcție nu mai rupi în bucăți fabrica și instalațiile. Înseamnă că distrugi milioanele și miliardele de lei din casa de bani a țării.»

S-a proiectat secția de chimizare a grăsimilor din Dudești. Șeful de proiect

— Se ocupă insuficient de propria lui persoană. Am aflat, întîmplător, acum cîteva zile, că locuiește la blocuri, în Giulești, cu socrii. Două camere pentru șapte persoane. Am remușcări. N-a spus la nimeni, nu s-a plîns, dar orișicî... Trebuie să-l ajutăm.

La noi intră în partid numai oamenii cei mai buni. Sîntem de la Lemetru.

Mi-au tresărit vorbele astea în memorie cînd ieșeam din fabrică. «Sîntem de la Lemetru» — asta e o esență de istorie.

și arhitectul i-au predat amplasarea clădirilor. N-a fost de acord. Prea mare risipă de spațiu. Aparent nu era treaba lui. Dar distribuirea ulterioară a conductelor costa, ilogic, prea mult. S-au refăcut proiectele. Economie de cîteva milioane.

«Am spus și la ultima ședință de partid: cînd cei din conducerea institutului sînt chemați să fie în fruntea tuturor acțiunilor, atunci să se întîmple întocmai».

«Țăruș e cel mai tînăr șef de atelier din institut. Și, de ce să n-o spun, are de multe ori dreptate». Această completare, această întregire am obținut-o de la inginerul chimist Ioan Vacanciuc, un alt tînăr «de bază», care în acest august își serbează aniversarea de comunist («De bază» nu mai înseamnă ca în studenție — ajutor la examene, o țigară sau un Pepsi. Este altceva: un om care nu trișează niciodată în muncă, în primul rînd față de el însuși). Și inginerul Ioan Vacanciuc, pasionat de chimia organică, merită rînduri speciale, merită să-l cunoască oamenii. O vom face.

În rezumat:
Inginerul Gh. Țăruș — 30 de ani — șeful atelierului termoeenergetic. Locul de muncă: Institutul de proiectări pentru industria chimică organică, de sinteză, medicamente și fibre sintetice. Pe scurt — IPROSIN. Data primirii în partid, 23 August 1970. Pasiunea de bază: anvelopele. Defecte: 1) Frica de rutină. 2) Slăbiciunea pentru fiul lui cel mare — singurul — în vîrstă de două luni.

Viorica CIORBAGIU

Dorian Szász: fascinația mișcării

— Maestre Szász—l-am întrebat pe pictor ați fost vreodată la fotbal?

— Foarte rar...

— Atunci de unde acest serial fotbalistic?

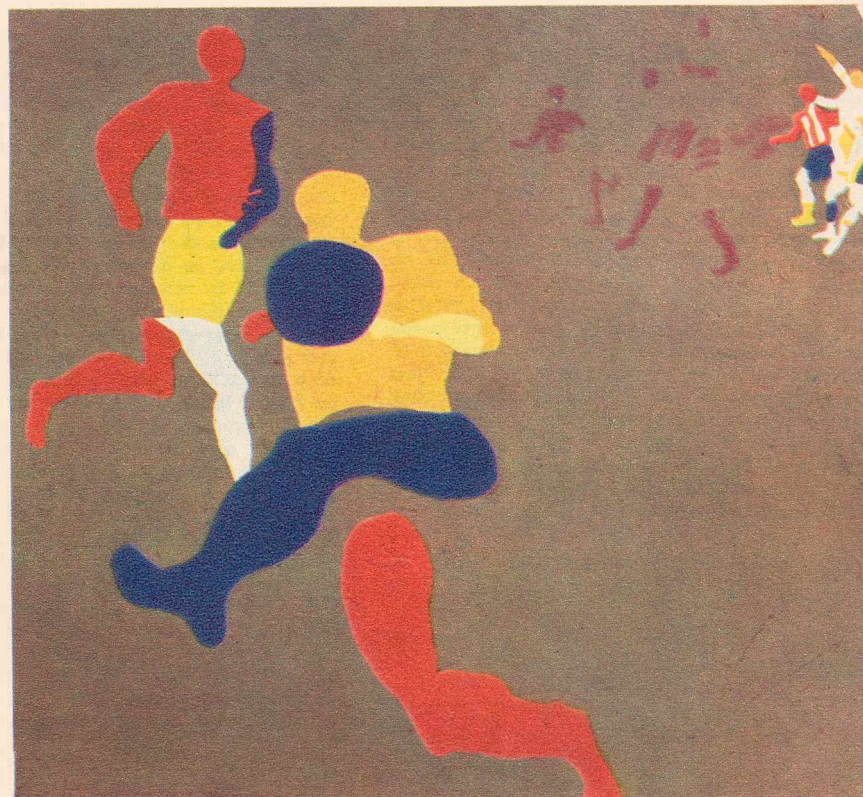
— M-a interesat întotdeauna mișcarea...

De obicei, privitorul unui tablou e obsedat de două întrebări: una care ține de biografia artistului, cea de-a doua de geneza lucrării. Prima poate să fie nerelevantă pentru creație; în a doua aflăm totdeauna răspunsurile la misterele ei.

Optind pentru analiza mișcării, pentru descrierea ei optică, Dorian Szász nu face decît să se integreze într-una din marile tendințe ale artei care curge neîntrerupt din preistorie. El e sclavul aceleiași fascinații care l-a făcut pe pictorul primitiv al frescelor din Tassili sau al celor din grottele Altamirei să picteze pe pereții cavernelor straniile

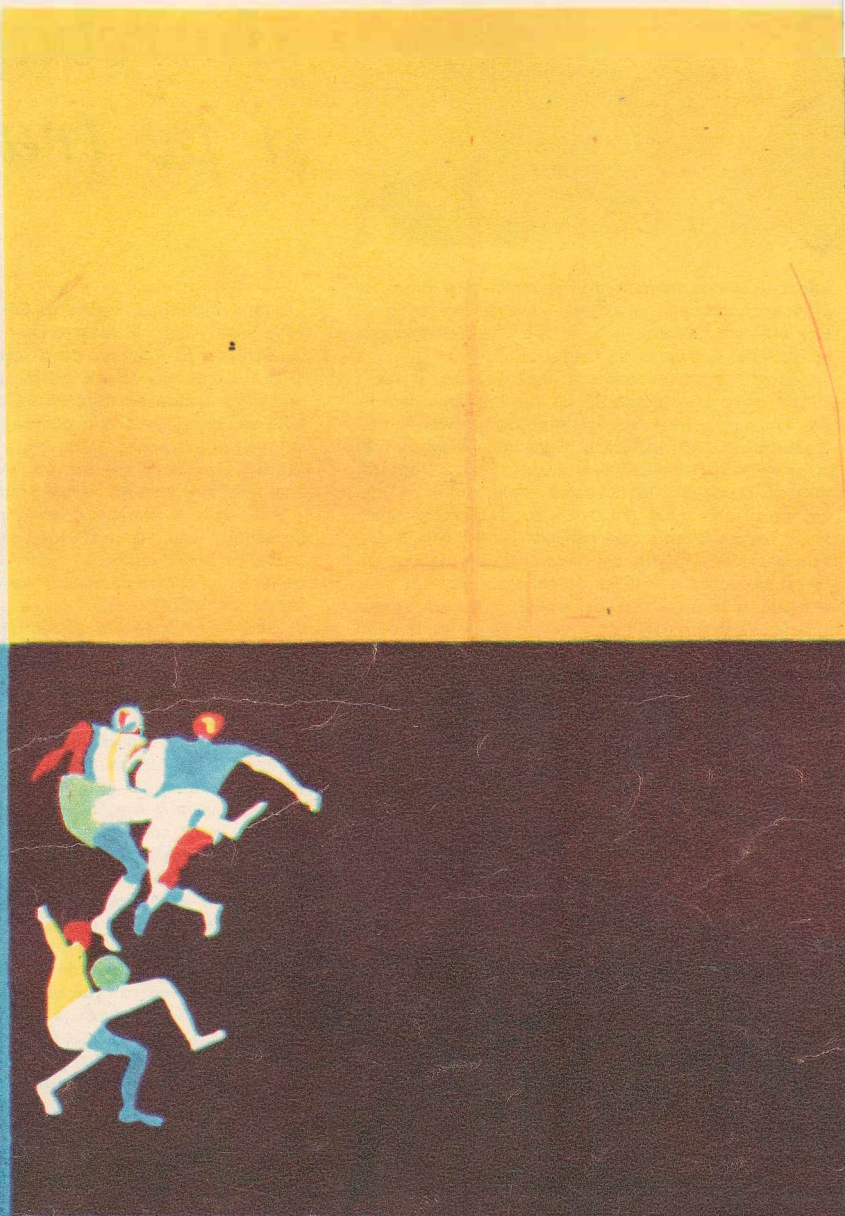
balete ale animalelor și ale vânătorii, pe ceramiștii Heladei să inchipuie pe vase și platouri episoade ale bătăliilor din eposul homeric, ori pe Miron să incremenească în piatră elanul «Discobolului». Leonardo da Vinci era și el într-atîta de obsedat de dinamică și legile ei, încît își intitulează al treilea capitol din «Tratatul despre pictură»: «Despre feluritele stări sufletești și mișcări ale omului și despre proporțiile mădularelor». «Cea dintîi și cea mai mare indeletnicire a artei—spune el—este intruchiparea părților alcătuitoare a ceva; într-al doilea rînd, înfățișarea mișcărilor legate de ceea ce trebuie ele să facă și după felul ființelor ce săvîrșesc mișcările».

Seria fotbalistică a lui Szász nu e nici o simplă consemnare anecdotică, nici afiș stereotip. De ce ororile unei bătălii sau evo-

Degajare.

Aruncarea de la tușă.

mobra 50

«MOBRA» = 50 cmc

«MOBRA» = 4 cai putere

«MOBRA» = suspensie hidraulică

«MOBRA» = stabilitate și confort

«MOBRA» = 100 km de relaxare cu numai 8 lei

«MOBRA» = parcare fără dificultăți

«MOBRA» = 6 325 lei

Motoreta «MOBRA» — utilă în orice călătorie!

Motoreta «MOBRA» poate fi cumpărată și cu plata
în 24 rate lunare, cu un avans minim de 950 lei.

august fierbinte

Întreaga națiune, la luptă!

Sărbătorim la 23 August 29 de ani de la înfăptuirea insurecției naționale antifasciste armate din august 1944, eveniment crucial pentru destinele României contemporane, care a deschis poporului român calea eliberării naționale, a înfăptuirii idealurilor sale de libertate și dreptate socială, a victoriei revoluției populare și trecerii la construirea orândurii socialiste.

Evocând evenimentele petrecute în urmă cu 29 de ani, în acel august fierbinte, când întreaga națiune s-a ridicat la luptă, ca un singur om, împotriva crotopitorilor hitleriști, pentru salvarea patriei, trebuie să precizăm că meritul incontestabil pentru acea mobilizare totală a energiilor poporului român revine Partidului Comunist care, dând dovadă de clarviziune și realism politic, a reușit să desprindă din

multitudinea problemelor perioadei tocmai acele obiective care puteau deveni comune tuturor partidelor și grupărilor politice antifasciste, a știut să găsească drumul colaborării cu toate forțele democratice, patriotice, interesate, dintr-un motiv sau altul, în răsturnarea dictaturii militare fasciste, scoaterea României din războiul antisovietic și alăturarea ei la Națiunile Unite.

Larga coaliție de forțe, făurită din inițiativa Partidului Comunist, concretizată în realizarea Frontului Unic Muncitoresc, în unirea forțelor democratice, în stabilirea colaborării cu cercuri militare, inclusiv cu monarhia, constituie o strălucită aplicare în practică, la condițiile României, a tezelor leniniste cu privire la aliații clasei muncitoare în revoluție.

Dintre toate alianțele făurite de partid, în vederea creării cadrului politic necesar înfăptuirii insurecției, cea care a trezit un deosebit interes în țară și în străinătate, atât prin ineditul ei, cât și prin caracterul cu totul original în care s-a manifestat, a fost colaborarea realizată între Partidul Comunist pe de o parte și cercurile palatului și regele Mihai pe de altă parte.

În legătură cu unele aspecte ale formării largii coaliții inițiate de partid, care a făcut posibilă realizarea actului de la 23 August precum și zilele imediat următoare declanșării insurecției, publicăm în aceste pagini câteva date extrase din documente — poate mai puțin cunoscute marelui public — care evocă atmosfera celui august fierbinte de acum 29 de ani.

Încă de la instaurarea dictaturii militare fasciste, în septembrie 1940, între Antonescu și Palatul regal au apărut o serie de fricțiuni determinate de preluarea de către general a unor prerogative regale, de modul său neprotocolar de comportare în relațiile cu monarhul, de excluderea sistematică a regelui de la luarea unor decizii. Pe parcurs, în condițiile înfringerilor militare suferite de Germania hitleristă și ale dezvoltării rezistenței antifasciste a forțelor patriotice din România, aceste fricțiuni s-au agravat, ciocnirile între cercurile Palatului și guvernul militar-fascist, între rege și mareșalul dictator căpătând accente cu un tot mai pronunțat caracter politic.

Apropiatii regelui erau din ce în ce mai îngrijorați de evoluția politică a țării și mai ales de soarta orândurii burgheze monarhice.

«Amestecat sau nu în treburile politice ale anilor din urmă — arăta unul dintre apropiații regelui — monarhul va trebui să tragă consecințele. Opinia publică nu iartă regilor pasivitatea atunci când e în joc viitorul țării».

Aceeași îngrijorare răzbate cu limpezime din documentul intitulat *Consiliul de Coroană*, datat 3 mai 1944, în care se arată: «Nu numai Alianții, dar însăși opinia publică română va putea susține cu drept cuvânt că opoziția democratică, prin inactivitatea ei, s-a dovedit neputincioasă. Poporul român va fi înclinat în mod natural să-și îndrepte privirea către noi forme de organizare politică și socială». În continuare, apropiații regelui care au întocmit acest document se întrebau pe bună dreptate: «Cine își poate imagina că monarhia și o formă de stat ce și-au manifestat în acest fel solidaritatea totală cu cauza germană ar putea supraviețui?»

CUM S-AU STABILIT PRIMELE LEGĂTURI DINTRE P.C.R. ȘI PALATUL REGAL

Dându-și, așadar, seama că rămânând inactivă, monarhia nu va supraviețui prăbușirii regimului militar-fascist, cercurile Palatului

și-au pus problema găsirii căilor pentru scoaterea țării din război. Apropiatii regelui au intensificat legăturile cu liderii diferitelor partide și grupări burgheze opoziționiste, au recrutat aderenți din rîndul generalilor activi și de rezervă. Se închegau astfel, în jurul regelui, două grupuri — unul format din civili, iar celălalt din militari — care căutau soluții pentru ieșirea din război. Planurile lor, unul mai fantezist decît altul, au fost însă părăsite, rînd pe rînd.

Partidul Comunist Român, cea mai consecventă forță politică din România în lupta antifascistă și singurul partid ce avea un plan clar de acțiune pentru doborîrea regimului antonescian și scoaterea țării din războiul hitlerist, a urmărit cu atenție evoluția atitudinii și frămîntărilor cercurilor Palatului, căutările consilierilor civili și militari ai regelui. Dîndu-și seama că cercurile Palatului și regele Mihai puteau deveni unul dintre aliații săi în operațiunea de răsturnare a lui Antonescu — alături de celelalte forțe democratice, patriotice, naționale cu care va constitui în 1943 Frontul Patriotic Antihitlerist, iar la 20 iunie 1944 Blocul Național Democrat — Partidul Comunist a căutat să ia legătura cu Palatul regal în vederea organizării unei acțiuni comune. Atragerea regelui, care era capul oștirii, alături de forțele patriotice oferea garanția că armata va sprijini unitar acțiunea de răsturnare a dictaturii fasciste și de întoarcere a armelor împotriva Germaniei hitleriste.

Sarcina de a lua contact cu Palatul regal a fost încredințată de Partidul Comunist unuia dintre conducătorii săi de vază, Lucrețiu Pătrășcanu. Gheorghe Ionescu Bălăceanu, unul dintre colaboratorii apropiați ai fostului rege Mihai, a relatat despre modul cum s-au stabilit primele legături dintre P.C.R. și Palatul regal.

ÎNȚILNIREA CONSPIRATIVĂ DIN CASA DIN CALEA MOȘILOR 103

«Ca șef al cancelariei mareșalului curții regale lucram direct sub ordinea mareșalului curții, Ioan Mocsonyi-Stîrcea, în pro-

bleme ce priveau relațiile protocolare sau de serviciu dintre casa regală, pe de o parte, și autorități și particulari, pe de altă parte. — scrie Gheorghe Ionescu Bălăceanu. Într-o dimineață, către sfîrșitul lunii august 1943, generalul Octav Ullea, care era maestrul de ceremonii al curții regale, mă cheamă la el și-mi spune că mă roagă să comunic mareșalului curții, Stîrcea, o chestiune de mare interes pentru țară. Despre ce era vorba: vărul său, Lucrețiu Pătrășcanu, membru al conducerii Partidului Comunist, care activa în ilegalitate, pîmise sarcină din partea Partidului să ia legătura cu Palatul, pentru a comunica regelui Mihai probleme extrem de importante legate de existența și salvarea poporului român.

În aceeași dimineață am raportat lui Stîrcea întreaga convorbire, iar acesta i-a comunicat regelui. Din însărcinarea lui Mihai am fost trimis să iau imediat legătura cu delegatul Partidului Comunist, Lucrețiu Pătrășcanu, și să organizez o întrevvedere în seara aceleiași zile între el și Stîrcea, ca reprezentant al regelui. Întîlnirea a avut loc în strictă conspirativitate într-un apartament din Calea Moșilor 103 și s-a prelungit de la ora 21,30 pînă spre miezul nopții. În seara următoare a avut loc o nouă întrevvedere, la care au luat parte Lucrețiu Pătrășcanu, Stîrcea precum și șeful casei militare a regelui, generalul Constantin Sănătescu».

O bună perioadă de timp aceste legături au constat în sondări pentru cunoașterea reciprocă a pozițiilor față de diferite probleme politice și militare, față de soarta țării.

INTENSIFICAREA PREGĂTIRILOR ÎN VEDEREA DECLANȘĂRII INSURECȚIEI

În primăvara și vara anului 1944 pregătirile în vederea trecerii la declanșarea insurecției s-au intensificat. Erau tot mai frecvente întîlnirile conspirative între reprezentanții Partidului Comunist și ai Palatului. Dezbaterile de la aceste consfătuiri au făcut și mai evidentă clarviziunea politică a Partidului Comunist, care prin reprezentanții

săi a conturat soluții realiste pentru rezolvarea diferitelor probleme legate de pregătirea acțiunii insurecționale. Punctul de vedere al Partidului Comunist impunea celorlalți participanți, fiind adoptat, de regulă, de întreaga opoziție democratică. Seriozitatea în acest sens este confirmată de ce a avut loc în noaptea de 13/14 iunie 1944 într-o casă conspirativă a Partidului din Calea Moșilor nr. 103, la care au fost prezenți Lucrețiu Pătrășcanu și Emil Bodnar din partea Partidului Comunist, iar din partea Palatului regal și a armatei, generalul Constantin Sănătescu și Gheorghe Miha colonelul Dumitru Dămăceanu, Ioan Mocsonyi-Stîrcea, Mircea Ioanțiu și Grigore Niculescu-Buzești. Cu acel prilej, Emil Bodnar a criticat orientarea cercurilor palatului de a reduce acțiunea la o simplă lovitură de stat înfăptuită de un grup restrîns de persoane și de a evita o participare largă a marelui public la luptă. Emil Bodnar a prezentat planul Partidului Comunist, care prevedea răsturnarea prin forță a dictaturii militare fasciste, scoaterea țării din războiul hitlerist și întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste. După vii discuții, cei prezenți au acceptat planul propus de comunisti. În noaptea de 15 iunie, într-o ședință conspirativă ținută la Palatul regal, fiind prezenți Emil Bodnar, Lucrețiu Pătrășcanu și generalul Constantin Sănătescu, acesta din urmă a comunicat că regele era de acord cu propunerile făcute de Partidul Comunist.

În vederea pregătirii măsurilor de ordin tehnico-militar ce se impuneau pentru organizarea acțiunii, la ședința din noaptea de 13/14 iunie s-a stabilit constituirea unui comitet militar format din colonelul Dumitru Dămăceanu și generalii Gheorghe Mihail C. Vasiliu-Rășcanu. Un rol esențial pentru activitatea comitetului militar l-a avut în gîtura unora dintre membrii săi cu reprezentanță în Partidul Comunist, Emil Bodnar, care a lucrat efectiv la conceperea planului militar al insurecției. De asemenea o contribuție importantă în această direcție a adus generalul Constantin Sănătescu, care prin funcția sa de șef al casei militare regală prin prestigiu pe care îl avea în oșterii, legăturile cu numeroși generali, a putut obține și furniza membrilor comitetului informații prețioase privind efectivele, amentul și amplasarea trupelor hitleriste.

Cîteva ședințe, la care alături de reprezentanții ai Partidului Comunist și Palatului au participat și delegați ai Partidelor Social Democrat, Național-țărănesc și Național Liberal, au fost consacrate discutării și precizării modalităților de arestare a guvernului antonescian, formulei noului guvern și programului de activitate al acestui guvern ales. În momentul începerii acțiunii, efectorii principalelor documente de stat ce trebuiau emise imediat după declanșarea insurecției: proclamația regelui către țară, declarația guvernului, decretul de amnistie și eliberare din închisori a deținuților politici etc. Și în aceste dezbateri reprezentanții Partidului Comunist au jucat un rol hotărîtor propunerile lor fiind însușite de ceilalți participanți la acțiunea de pregătire a acțiunii insurecționale. Este semnificativ în acest sens că însuși textul proclamației regelui către țară a fost întocmit pe baza unui proiect conceput de reprezentanții Partidului Comunist și menținut ca atare, în liniile sale esențiale, după consultarea cu emisarii palatului.

CUM A FOST REDACTATĂ PROCLAMAȚIA DE LA 23 AUGUST

Cum și cînd a fost redactat textul final Proclamației regelui către țară? Avem mărturie chiar de la Lucrețiu Pătrășcanu: «Pentru a nu lăsa să fim surprinși de evenimente — relatează Pătrășcanu — s-a luat hotărîrea, într-o ședință conspirativă, de pregătire a proclamației și toate documentele menite să apară din primul moment. Am pășit imediat la redactarea proclamației împreună cu alți doi membri ai conspirației reprezentînd pe rege, ne-am adunat în casa conspirativă din strada Armenească după ora 11 noaptea. Textul pe care-l pregătisem a fost acceptat în întregime după oarecare discuții. În momentul în care am pășit la redactarea definitivă a proclamației s-a anunțat apropierea de București a bombardierelor engleze. Curînd acestea și-a făcut apariția. Dat fiind că eram urmăriți de Gestapo, cit și de Siguranță, nu puteam folosi în timpul bombardamentelor

1

„... FĂRĂ CRUTARE, CU TOATE ARMELE...”

Din primul moment al insurecției, partidul de avangardă al clasei muncitoare — Partidul Comunist Român — a însuflețit și mobilizat masele și armata la luptă împotriva cotropitorilor hitleriști.

Primul număr legal al ziarului «România liberă», apărut la 24 august 1944, a publicat Declarația C.C. al P.C.R., chemare înflăcărată a partidului către toți patrioții de a participa la luptă împotriva cotropitorilor hitleriști. «Partidul Comunist Român, partid al clasei muncitoare — se arăta în Declarație — reprezintă interesele întregii colectivități românești deopotrivă, ale muncitorimii și țărănimii, ale intelectualității și ale tuturor păturilor orășenești, ale întregului popor român, în lupta sa de eliberare națională, în lupta sa pentru cîștigarea drepturilor cetățenești și democratice... În ciocnirea inevitabilă cu forțele hitleriste, Partidul Comunist din România cheamă muncitorimea, țărănimea, intelectualii și pe toți cetățenii României la luptă fără cruțare, cu toate armele, împotriva dușmanului de moarte al poporului român, pentru asigurarea viitorului său». (Fotografia 1)

În zilele următoare P.C.R. a adresat noi chemări maselor. «Cetățeni patrioți! — se arăta în Apelul din 26 august 1944 — sprijiniți guvernul patriotic național și lupta poporului român contra nemților... Popor român! Armată română! La luptă hotărîtă pentru salvarea și eliberarea patriei!».

În dimineața zilei de 24 august, în numeroase întreprinderi din Capitală, între care S.T.B., Lemaitre, S.E.T. și altele, comuniștii au organizat mitinguri, explicînd participanților situația creată și mobilizîndu-i la luptă împotriva fasciștilor, la apărarea întreprinderilor. Totodată, organizațiile de partid, ieșite din ilegalitate, au chemat muncitorii să se prezinte la Comandamentul formațiunilor de luptă patriotice pentru a fi încadrați în detașamente înarmate, care să ia parte la acțiuni împotriva inamicului, luptînd umăr la umăr cu armata. (Fotografia 2)

fie ziua, fie noaptea, adăposturile și eram nevoit să rămîn în încăperea în care întîmplător mă găseam. Am rămas și de astă dată în apartament continuînd redactarea proclamației într-o săliță interioară din care nu se putea vedea în afară nici o rază de lumină.

Zgomotul bombardierelor se apropia însă din ce în ce mai mult. Și, deodată, la cîteva sute de metri, au început să cadă primele bombe. La «Asigurările sociale», în strada Vasile Lascăr, pe strada Negustori. «Covorul de bombe» — ne-a venit deodată la toți trei în minte. Ne-am oprit un moment din lucru. Dar ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, am continuat. Proclamația a fost gata cînd sirenele anunțau că pericolul aerian a trecut».

În a doua decadă a lunii august 1944 toate pregătirile în vederea trecerii la înfăptuirea insurecției erau încheiate. Se aștepta doar momentul favorabil pentru arestarea antoneștilor și începerea luptei în vederea eliberării țării de sub dominația fascistă.

Declanșată la 23 August 1944, în condițiile internaționale favorabile create de ofensiva hotărîtoare a armatei sovietice pe frontul de la Iași-Chișinău, care a dat lovituri zdrobitoare trupelor germane, insurecția națională antifascistă armată din august 1944 a însemnat o impresiionantă ridicare la luptă a întregului popor român.

Din primul moment al insurecției, partidul de avangardă al clasei muncitoare — Partidul Comunist Român — a însuflețit și mobilizat masele și armata la luptă împotriva cotropitorilor hitleriști.

O susținută activitate a desfășurat în zilele insurecției și guvernul constituit în seara zilei de 23 August, în care Partidul Comunist era reprezentat prin Lucrețiu Pătrășcanu.

SEFUL GUVERNULUI SUB PLOAIA DE BOMBE

Inițial, președintele Consiliului de Miniștri și-a stabilit ad-hoc sediul la Palatul regal, între zidurile căruia, în după-amiaza zilei de 23 August, se petrecuse scena arestării antoneștilor. De acolo noul șef al guvernului, generalul Constantin Sănătescu, ținea legătura cu Marele Stat Major Român, în fruntea căruia fusese numit generalul Gheorghe Mihail, cu comandantul militar al Capitalei, generalul Iosif Teodorescu, precum și cu comandanții unor mari unități de pe front și din interior, dîndu-le dispozițiile necesare. În acest sediu improvizat au fost semnate primele acte de guvernămînt ale noului guvern, decretele prin care erau desființate lagărele de concentrare și erau puși în libertate toți deținuții politici comuniști și antifasciști, decrete pregătite din vreme de Lucrețiu Pătrășcanu.

În dimineața zilei de 24 august, Palatul regal devenind ținta preferată a piloților hitleriști, Președinția Consiliului de Miniștri trebuia evacuată. Și iată-l pe șeful guvernului pornind sub ploaia de bombe, în căutarea unui nou sediu, care să fie rezistent la «cadourile» făcute de pirații aerului hitleriști... Despre avaturile acestor căutări, Octavian Răuță, care l-a însoțit pe Constantin Sănătescu cu acel prilej, relatează: «Împreună cu generalul Sănătescu am părăsit palatul strecurîndu-ne, nu fără pericol, pe Victoriei în jos, spre Prefectura Poliției Capitalei. Străzile răsunau de împușcături. Un alt stol de avioane se năpustise asupra orașului. Ne-a fost dat să ne trîntim mereu la pămînt și să ne adăpostim. Un colonel însoțea un civil și nimeni nu știa că acel civil era primul ministru».

După ce, pentru cîteva ore, Președinția Consiliului de Miniștri a fost găzduită de subsolurile Băncii Naționale, în seara aceleiași zile s-a hotărît evacuarea la Bolintin, unde se afla tabăra de instrucție a Regimentului 1 transmisiuni. Acolo și-a avut sediul guvernul pînă în ziua de 27 august, cînd s-a reîntors în Capitală.

Pentru edificarea cititorilor asupra onora dintre numeroasele preocupări ce stăteau în atenția membrilor guvernului în acele zile de maximă tensiune, în numărul viitor vom reproduce cîteva fragmente din steno-gramele ședințelor Consiliului de Miniștri, precum și alte documente privind primele zile după 23 August 1944, zile care au hotărît destinul țării noastre.

Aurel SIMION
doctor în istorie
Institutul de studii istorice și
social-politice de pe lângă
C.C. al P.C.R.

O zi pentru o viață, pentru multe vieți

Apropierea mării sărbători a poporului nostru, popor care-și cinstește istoria și este cinstit de istoria sa, ne face — sentimental și reflexiv — mai «istorici», parcă, de cum simtem de cînd ne știm, din tată în fiu.

Am trăit nemijlocit, pe viu, sau am trăit cu mintea și cu sufletul, în fața tablei negre a dascălilor noștri — noi, cei care avem norocul și mîndria de a fi generația lui 23 August — epopeea acestui act suveran, act fundamental pentru ființa istorică a neamului nostru.

...Zona fortificată Focșani, Nămoloaș, Galați... Măsurile speciale de rezistență ale trupelor hitleriste... Începe, la 23 August 1944, insurecția națională antifascistă armată, conform planului elaborat de comuniști, conducătorii coaliției antifasciste... Noaptea de 23 spre 24 August — armata și formațiunile patriotice trec la imobilizarea și dezarmarea unităților militare germane... Insurecția se generalizează cu rapiditate în întreaga țară... 24 August — Hitler transmite generalului Friessner, comandantul grupului de armate «Ucraina de sud», ordinul de a rezista cu orice chip, «de a distruge capitala și a instaura un nou guvern filogerman»... 26 august — Bucureștiul este liber, trupele germane sînt alungate.

Așa a fost.

Parcă a fost ieri.

Sau parcă a fost demult de tot.

Amintirea vie, caldă, te face să trăiești din nou, acum, ceea ce s-a trăit atunci.

Dar aproape trei decenii de viață plină, năvalnică, mereu înnoitoare, viață care ne-a îndreptat viețile noastre, viața întregului popor, lungesc scurta punte, rod al memoriei, într-un drum lung. Drumul a 29 de ani pe care i-am trăit, i-am muncit, i-am făcut mai buni, mai demni, mai plini. Și acest drum lung, — drum pentru o viață, pentru mai multe vieți —, drum a nenumărate victorii, drumul luptei socialismului pentru o viață socialistă, DRUMUL NOSTRU continuă mai hotărît, mai drept, mai avîntat, sub conducerea primilor autori ai zilei unice de 23 August. comuniștii.

Omagiind ziua care a deschis poarta spre un destin pentru care am luptat și pe care-l merităm, omagiind făuritorii acestei zile, aducem omagiul nostru și făuritorilor prezentului și viitorului nostru, viitor de vise și proiecte care miine vor fi viață, viața noastră de toate zilele.

Pentru un popor care-și cinstește istoria și este cinstit de istoria sa, marea sărbătoare a istoricele zile de 23 August este în același timp un fericit prilej de a-și manifesta adeziunea și încrederea în politica Partidului Comunist Român, farul conștiințelor noastre.

Marius POPESCU

lumea de ieri

**MICA PUBLICITATE-
CĂSĂTORII**

— CROITOR câștig bine doresc o căsătorie de invidiat cu o femeie bine dulce drăgălaşe. (31 August, 1930)
— TÂNĂR vinez caută domnișoară franceză sau română tânără veselă drăguță și sănătoasă. Accept numai oferte serioase refuz demimonde. (31 August, 1930)
— ȘOMER tânăr inteligent cultură intelectuală din cauza crizei ce stagnează rog cine va fi persoana care îmi va da sprijinul spre a mă reface și a-mi fi aleasa inimii noastre dornic de o viață fericită fără viciuri rele. (31 August, 1930)
— AȘI VREA să fiu fericită chiar pentru scurt timp. Se găsește om cu inimă să răspundă acestui strigăt disperat? Sunt văduvă 29 ani drăguță cu calități multe dotă însă

puțină de aceea n'am amatori. (28 Septembrie, 1930)
— FERICITĂ va fi studenta brunetă cuminte și drăguță care'mi va deveni soție devotată. «Titrat admirabil». (28 Septembrie, 1930)
— CINE? din sexu frumos dorește cunoștința unui Major din cavalerie foarte ștregar? Eu doresc cunoștința unei d-ne sau d-re etate până la 28 ani frumoasă veselă și ștengăriță. (28 Septembrie, 1930)
— CINE domn 88 ani amator de căsătorie fericită? Comunicați adresa pentru «dornică». (28 Septembrie, 1930)
— MOȘIER activ am moșie 22 pogoane și un milion bani doresc căsătorie cu un om capabil de bună familie ca să se ocupe el. (5 Octombrie, 1930)
— DIRECTOR de închisoare din provincie caută persoană drăguță să-mi conducă menajul. Am și slugi. (5 Octombrie, 1930)
— CĂPITAN 37 ani divorțat de o poamă rea doresc recăsătorie. (26 Octombrie, 1930)

— DORNIC viață doresc cunoștința o sentimentală o sglobie. (26 Octombrie, 1930)
— DOCTOR drept Paris recent sosit de acolo doresc a cunoaște persoană adorată frumoasă preferință brună serioasă bună și afectuoasă. Țin să am o prietenă tare frumoasă la cap și trup. Voi faceo fericită. (26 Octombrie, 1930)
— DOMNIȘOARĂ de-o modestie exemplară perfectă virtuoză în gospodărie și cultă instruită de un caracter fin cultivat naivă necunoscând în viața mea flirtul nici viața aventuroasă doresc un om cu suflet bine situat. (2 Noembrie, 1930)
— ARTIST tânăr caută urgent dudue tânără frumoasă talentată cu voce și numerar. (9 Noembrie, 1930)
— GRETA GARBO a României de 19 ani dorește cunoștința unui domn cu suflet să-mi dea tot sprijinul necesar. (16 Noembrie, 1930)

**Culese din revista
«Gazeta mea» de
Corneliu VADIM TUDOR**

cronica satirică

**prețioșii
ridicoli**

Vai, ce actuali sînt toți marii scriitori satirici... Și Caragiale, și Molière și Gogol... Am ascultat la radio o informație în legătură cu situația de pe ogoare. Era atît de burdușită cu atîtea neologisme, metafore, simboluri, prețiozități încît cuvîntul seacă și cuvîntul grîu cu greu își mai făceau loc. și mi-am dat seama atunci cît de actuală e comedia lui Molière «Prețioasele ridicole».

Avem și noi ridicolii noștri prețioși care se simt parcă jigniți dacă vorbesc simplu, direct. Dacă sînt obligați să anunțe starea vremii, pînă nu fac ei două-trei metafore, pînă cînd nu bat cîmpii despre arhitectura timpului sau «simetria» temperaturii despre «noi valențe în perimetrul meteorologic» sau «dimensiunea puterii de anticipare» sau despre «demnitatea barometru-lui», nu spun cîte grade vor fi mîine la Turnu Măgurele. Avalanșa asta de grăunțe și de prețiozități, de parcă fraza ar fi un curcan care trebuie îndopat în preajma Crăciunului, e atît de puternică încît bietul om e chiric, înfricoșat și se retrage prudent într-o zonă mai puțin periculoasă. Cuvinte cu destinație filozofică — cum ar fi de pildă cuvîntul «opțiune» — sînt folosite alandala în comerț, ca și cum alegerea unei perechi de pantofi ar fi echivalentă cu alegerea unei soluții de viață. Am citit undeva acest titlu stupid: *Opțiuni la magazinul «Victoria»*.

Apoi sînt cuvinte la modă, dracu știe cum apărute, pe care toată lumea le ia în brațe, sînt folosite cu disperare, pînă la saturație. Cum ar fi de pildă cuvîntul «excepție», care s-a îngrășat de la o vreme de ce bine îi merge.

Critic de excepție, o carte de excepție, un frizer de excepție, o gogoșerie de excepție, o iubire de excepție.

Unii gazetari, mai cu seamă cei sportivi, au o mare plăcere în a inventa cuvinte sau în a le prelua din alte limbi ca să ne demonstreze că dinșii mai citesc și o carte. Despre jucătorul care înscrie un gol se spune — marcator — inspirat evident din spaniolă. Marcator, Dumitrache! În limba spaniolă sună frumos. Cuvîntul se asociază cu «matador», dar în limba română nu sună în nici un fel.

Cineva, un specialist în meserie, ceva doctor în filologie, ne atrăgea atenția că «mazărea pune mai puțin probleme lingvistice». S-ar putea să aibă dreptate în comparație cu fasolea, cartoful sau gulia, mazărea să ocupe un loc mai modest, dar de ce această frază pompoasă și artificială? Cînd alături de mazăre, ștevie, corcodușe, ciuboțica cucului, coacăze, ridichi de lună, treci brusc la generalizări, trebuie să te gîndești cum o faci, căci altfel ridicolul inevitabil te paște. De la ridichi de lună la sinteză nu se trece așa repede. Te mai uiți și tu în dreapta și în stînga, te asiguri, te mai odihnești puțin.

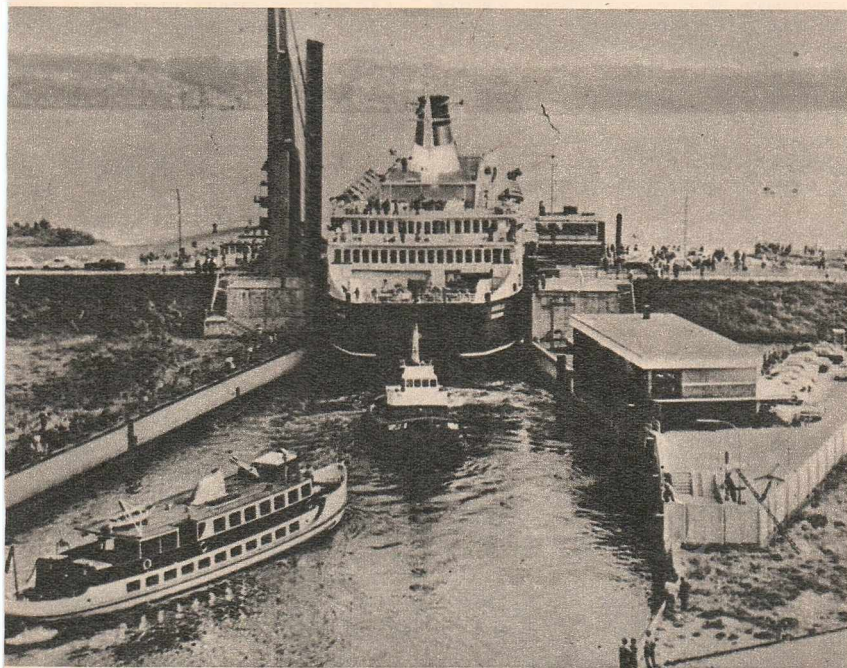
Prin această aglomerare de prețiozități ridicole limba riscă să se transforme într-un cifru secret. Ar fi, din toate punctele de vedere, păcat.

Teodor MAZILU

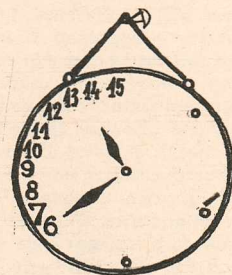
s-a strecurat...

Feribotul suedez «Aurelia» face curse regulate între capitala țării și orașul finlandez Abo. Lățimea feribotului este de 21 de

metri, iar lățimea ecluzei denumită Este, prin care trebuie musai să-și croiască drum, este de 22 de metri. Ei bine, manevrele executate de echipajul navei sub comanda bravului său căpitan, Walter Bröcker, au fost atît de măiestre, încît «Aurelia» a trecut prin ecluză în 50 de minute, fără nici o zgîrietură, dar nu și fără emoții.

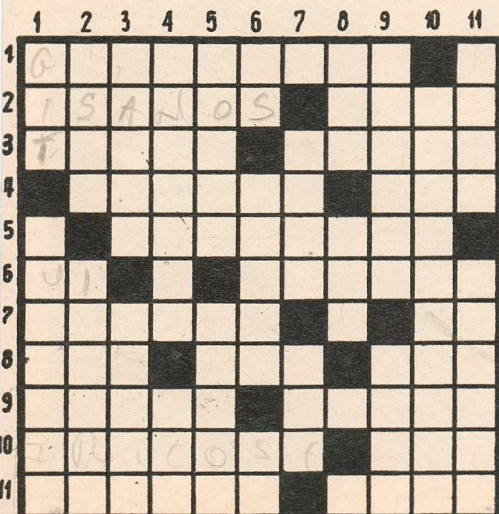

Sorin POSTOLACHE

*Proiect de inovație:
comprimarea celor 8 ore*

menajerie

ORIZONTAL: 1) Pictor romantic francez, autorul tablourilor «Cap de cîine buldog», «Cai de curse», «Studiu de pisici», «Om doborînd un taur», «Leu și leoaică» etc. 2) Poetă română, din opera căreia cităm «Calul de la birja de noapte» și «Ciuta» — Pui de leu. 3) Piele de bovină... tratată — Pasărea căreia Topîrceanu i-a «dedicat» 43 metafore (pl.). 4) Bici sau frîu pentru «cail-putere» ai «Jaguarului» — Urmă de felină, de jivină! 5) Gîndăcel cu lanternă. 6) Coada ursului! — Rechinii mărilor. 7) A opri la fărîm — Parte identică la otarie și cașalot! 8) Ciînesc (fig.) — Organizația Națiunilor Unite (abr.) — Papagal în culori vii, din America de Sud. 9) Mare insulă lângă Marea Coralilor — Bacterie. 10) Se sperie ca iepurii — Se numără pe coarnele cerbului. 11) Vulpoi de fabulă — Legendara menajerie plutitoare.
VERTICAL: 1) Atul girafei, mîndria lebedei — Compozitor spaniol autorul celebrei «Porumbițe». 2) Ilustru fabulist grec, din opera căruia cităm «Lupul și oaia», «Cămila», «Cioara», «Broaștele», «Mița și șoarecii», «Cerbul» etc. — A lucra... ca porcul. 3) Compozitor francez, din opera căruia amintim «Mama mea, gîsca» — Constelația situată în aceeași direcție cu «Taurul» și «Balena». 4) Intenționat — Armăsari dobrogeni. 5) Acoperă pupăza! — «Puterea ursului». 6) Leu-paraleu — Pui de lup — Apare vaca! 7) Insecte cu preferința pentru lemn — Bubi și-a pierdut capul! 8) Animale... de casă — Coada «păsării-liră»! 9) Sanie cu trei cai — Păun și țap ispășitor. 10) Mami-ter... cu ioc de rață. 11) Inginer român, creator al unei originale, «păsări de oțel» — Patria lui Leopardi.

Ioan CARAIMAN

Dezlegarea jocului PASTORALĂ apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) CHOPIN — BARBU. 2) ACIS — PĂCALĂ. 3) GRIGORESCU — U. 4) DAN — PETRARCA. 5) LAI — CRA — UO. 6) MA — MIHU — ISAC. 7) IMPARI — MACRO. 8) OBAS — ISI — ANS. 9) RIN — B — AER — ET. 10) IE — LUCHIAN — A. 11) T — DULAI — OIER. 12) ATLAZ — ARNOLD.

memoria

Începem să ne lămurim cum e și cu memoria. Capacitatea asta după care unii tîmjim sau pe care alții o blestemăm, pentru că nu se manifestă cînd e necesară și nu tace cînd vrem să nu fim deranjați, e o combinație de acizi aminați, un alfabet cu litere formate din acizi aminați. Nici memoria nu mai e ceva sacru, ceva de taină, a fost obținută în stare lichidă de la un animal de experiență și injectată altui animal de experiență. Se ia deci amintirea (sau amintirile) dintr-un creier și se trece (trec) în alt creier. Deocamdată, toată povestea e o chestiune de laborator. Deocamdată. Peste un număr nu prea mare de ani se va obține toată memoria existentă într-un creier. Se va reuși spălarea totală a unui creier. Iar lichidul va fi limpede sau mai puțin limpede, după caz. Extractul de amintiri va deveni, probabil, tot atît de frecvent ca și extractul de Gențiana. Amintirile nu se vor mai pierde odată cu creierul. Ele îi vor supraviețui într-o sticlucă, iar de acolo vor fi trecute în alți creieri. O mare bogăție pierdută secole de-a rîndul va fi, în sfîrșit, conservată și reintrodusă în circuitul materiei vii. Cu vremea, ne vom lămuri pe deplin cum e cu memoria. Vom beneficia și noi, oamenii, de transplantul de ținare de minte în stare lichidă. Unul cărui va începe să-i slăbească memoria va fi supus unei cure adecvate și i se va întări la loc. Cine își va pierde memoria, total sau parțial, în urma unui accident, să zicem, va putea să-și procure alta, adică memoria altcuiva, schimb avantajos, în caz de va găsi o memorie mai mare, mai sigură, depozitara unor amintiri excelente, din care să se poată trăi agreabil. În schimb, cine va vrea să scape de propriile lui amintiri, va avea și el șanse. De o anume amintire doar, de una singură, se va elibera omul și mai ușor. Va fi spălată numai aceea, iar pe urmele ei se va instala o uitare durabilă, după care va fi plantată acolo o altă amintire, exact contrarie celei extirpate. După preferințe. Nimeni nu se va mai plînge de lipsa ori de fetele memoriei. În schimb, fiecare dintre noi va păstra amintirile cele mai dragi, cele mai utile pentru sănătatea lui mentală, lichidînd cu grijă secțiunea de memorie purtătoare de tristeți. Încet-încet, toți oamenii vor ajunge să aibă o memorie fericită din toate punctele de vedere, o memorie selectată care nu le va chinu odihna, ci dimpotrivă. Viața spirituală, mentală va deveni mai bogată. Cineva fără amintiri muzicale, de pildă, va beneficia de un extract cu amintiri muzicale care vor pătrunde în propria lui memorie. Altcineva, în viață neîubit, va absorbi memoria și amintirile unei ființe adorate. O persoană virtuoaasă și retrasă va fi tentată, într-o bună zi, să împrumute memoria unei vivandlere. O carte de memorii va fi confruntată în sinceritatea ei cu efectele extractului lichid de memorie al autorului. Dintr-un individ făcător de rău vom obține un individ făcător de bine, spălîndu-i creierul de toată drojdia vieții și scaldîndu-l după curățenia generală în serul memoriei unui individ cumsecade. Ne vom naște o dată la nașterea propriu-zisă, iar, apoi, ori de cîte ori vor curge în noi memorii străine ca niște avuții, altădată nici măcar visate. Memoria oamenilor vîrstnici și deosebiți va fi și ea trecută cu venerație în creierii tineri. Încă de pe acum i se poate transfera omului memoria unui animal. Va veni o vreme cînd se vor găsi de vînzare memorii de tigri, de lupi, de porumbei și de miei. Se va putea alege transplantul rîvnit și toată lumea va prefera, probabil, lichidul cu amintiri de la miei și porumbei. Sau se vor combina moleculele memoriei de la miei cu moleculele memoriei de la tigri și va rezulta o licoare spornică pentru puterea și blîndețea creierului scaldat în ea.

Romulus BALABAN

reciclarea estetică

Reîmprospătarea cunoștințelor și completarea lor cu noile date obținute în condițiile progresului științei și tehnicii constituie o necesitate reclamată astăzi pretutindeni, în diferitele ramuri ale economiei și culturii. Activitatea întreprinderilor și instituțiilor specializate se resimte pozitiv de pe urma cursurilor de reciclare, de perfecționare sau specializare, urmate de către numeroase categorii de salariați. Termenii de «reciclare», «perfecționare» și «specializare» au ajuns să facă parte de acum din categoria noțiunilor specifice civilizației contemporane. Dincolo de efortul reîmprospătării organizate a cunoștințelor, dincolo de efortul sincronizării cunoștințelor deținute cu exigențele specifice timpului de față, eficiența muncii depuse de către noi fiecare devine îndoielnică. S-au luat, în ultimii ani, în conformitate cu legislația noastră, o serie de măsuri, menite să ducă la o reală regenerare a energiei pe linia a ceea ce poate fiecare dintre noi să realizeze în domeniul propriei sale profesii. Poate nu ar fi rău să gîndim ceva mai departe, să avem în vedere ca acel plus de eficiență, sperat de la fiecare dintre cei angrenați în acțiunea de reciclare, nu se obține numai în condițiile unui raport liniar dintre cauză și efect. Există mulți alți factori care condiționează, pe lîngă grupul principal de elemente, eficiența în muncă a cuiva. Dintre acestea, factorii de ordin cultural, pe care noi sîntem dispuși să-i ignorăm, cîteodată, își au ponderea lor importantă. Adeseori, lipsa de gust a unor largi categorii ale populației, sau prostul-gust care sălășluiește în anumite medii, pare o problemă ce nu ne privește în mod direct. În realitate, lucrurile se prezintă ceva mai complicat. Lipsa de gust se răsfrînge în calitatea unor produse ale industriei noastre, în raporturile dintre noi, în exigențele manifestate față de anumite valori culturale ale trecutului, în atitudinea față de unele manifestări ale creației artistice prezente. O adevărată acțiune de reciclare estetică se cere întreprinsă în mod organizat, pentru toate categoriile populației noastre. Poate că în această privință, televiziunea, radioul, unele publicații, nu numai literare și artistice, ar trebui să acorde o mai mare atenție familiarizării publicului cu problematica specifică domeniului contemporan al esteticii. Dincolo însă de intervențiile de ordin teoretic, pînă la urmă cel mai ușor de întreprins, apare necesitatea unei culturi estetice organizate sistematic și realizate în contactul nemijlocit cu formele estetice contemporane, cu produsele estetice reușite ale industriei noastre, cu cazurile de design, în sensul cărora pare a evolua civilizația la care subscriem cu acele situații care trădează cel mai complet și concludent rolul și valorile artei contemporane în condițiile societății noastre socialiste. Pentru anumite categorii de ingineri, tehnicieni și muncitori de înaltă calificare, implicați mai ales în producția bunurilor de larg consum, reciclarea estetică se cere concepută și mai riguros. În unele țări, cum este bunăoară Ungaria, se organizează adevărate cursuri fără frecvență pe lîngă institutele de arte plastice, în vederea calificării estetice a unor asemenea categorii de oameni. Trebuie înțeles că pentru noi devine vitală această nevoie de autodepășire estetică pe linia a tot ce produce industria românească și trebuie să facă față atît pe piața internă, cît și pe piața externă, exigențelor mereu sporite ale maselor de cumpărători. Atîta timp cît vom ignora dimensiunea estetică a nevoii noastre de perfecționare și autoperfecționare, noi nu vom realiza mare lucru. Problema gustului estetic superior, în sensul căreia industria noastră a bunurilor de larg consum urmează să se afirme, devine astăzi, pentru noi, vitală.

George ACHIȚEI

abonații taberelor sau gratuitățile inechitabile

Ca activist obștesc ce mă aflu, în calitate fie de literat, fie de ziarist, sînt solicitat vară de vară să mă întîlnesc cu tineri participanți la diferite tabere. De la o vreme ceea ce mă surprinde în mod neplăcut e că uneori pe parcursul unei singure veri îmi este dat să revăd aceleași fețe, la munte sau la mare, într-o tabără de instruire, într-una internațională sau, pur și simplu, într-o nepretențioasă tabără de odihnă. Ba, la ultima ceva mai puțin, căci petrecerea vacanței într-o asemenea stațiune e totdeauna cu plată, evident la prețuri adecvate. Și mai frapantă pentru mine este situația că în nu puține cazuri beneficiarii gratuităților sînt tocmai fiii unor oameni cu o condiție materială destul de bună, de obicei părinti care cîștigă trumușel, și mama și tata. Și totuși li se pare dumnealor și mai ales celor care fac propunerile că odrasla cutărui sau cutărui ins este de nelipsit din respectivele tabere. E adevărat că totdeauna există un motiv principal: băatul sau fata sînt nu știu ce lideri pe clasă sau pe școală, știu de mici limbi străine și se descurcă mai ușor în dialogul internațional sau par mai prezentabili, fac față adică. Printre cei care beneficiază de o asemenea carte de vizită se numără și tineri eminenti, exemplari ca ținută, la locul lor, cum se spune în popor. Am fost de față însă nu demult la plecarea într-o tabără de elevi și i-am putut repede recunoaște pe băieții prezentabili: pachetul de Kent la buzunarul blugilor drept blazon, iar vocabularul «internațional», să nu mai vorbim! Unii dintre ei, dacă au mai avut răgaz să treacă pe acasă, între două trenuri. Tot frecventînd diferitele tabere ale «frunțașilor» au ajuns să formeze un mic «high life» al vacanțelor încît atunci cînd se revăd prima

grijă este ca nu cumva vreunul dintre obnuiții acestei societăți să lipsească și să strînjocul. Dacă această «tradiție» s-ar curma odată cu liceul, poate n-ar fi atît de supărător dar iată că băieții devin studenți și, birînțeles, nu pot fi dați absenți de la Costine sau de la Piriul Rece. E drept că uneori mai rătăcesc în cite o serie la Izvorul Mușului, loc care nu-i prea atrage fiindcă accese mai face și instruire. Aici însă lucrurile și le mai poți aranja și singur, mai ales dacă ți-ai asigurat condiția de lider. La Costine mai ales ești abonat din oficiu chiar da răspunderile tale de președinte al consiliului de la o facultate sau de la un institut și ți-impune să te afli la sediu pentru a pregădi deschiderea noului an universitar, sau undeva într-o uzină pentru a vedea cum merge practica, sau pe un șantier al muncii patriotice. Fenomenul semnalat de mine este cînd și cînd încredințat în cite o anchetă sau foileton dar fără prea multă convingere, fiind și foiletoniștii noștri au observat că e tot la fel de valabilă și reciproca scripta... volar. E și destul de greu să refaci acest feedback al distribuirii acestor «abonamente» lungă durată la plăcerile gratuite ale vacanței. Mai ales cînd intervine și «salvatorul» oameni sîntem, trebuie să mai închidem și ochii. Numai că tot închizîndu-i, riscă într-o bună zi să căpătăm miopie. Ca o primă măsură poate n-ar fi contraindicat ca pentru unii dintre abonații taberelor de orice fel facilitățile din vara aceea să fie ultimele. Niște criterii etice și echitabile, în deplină consonanță cu codul nostru moral, ar putea reglementa acest fenomen.

Niculae STOIA

reflexe

de A. MIHAILOPOL

Miruna.

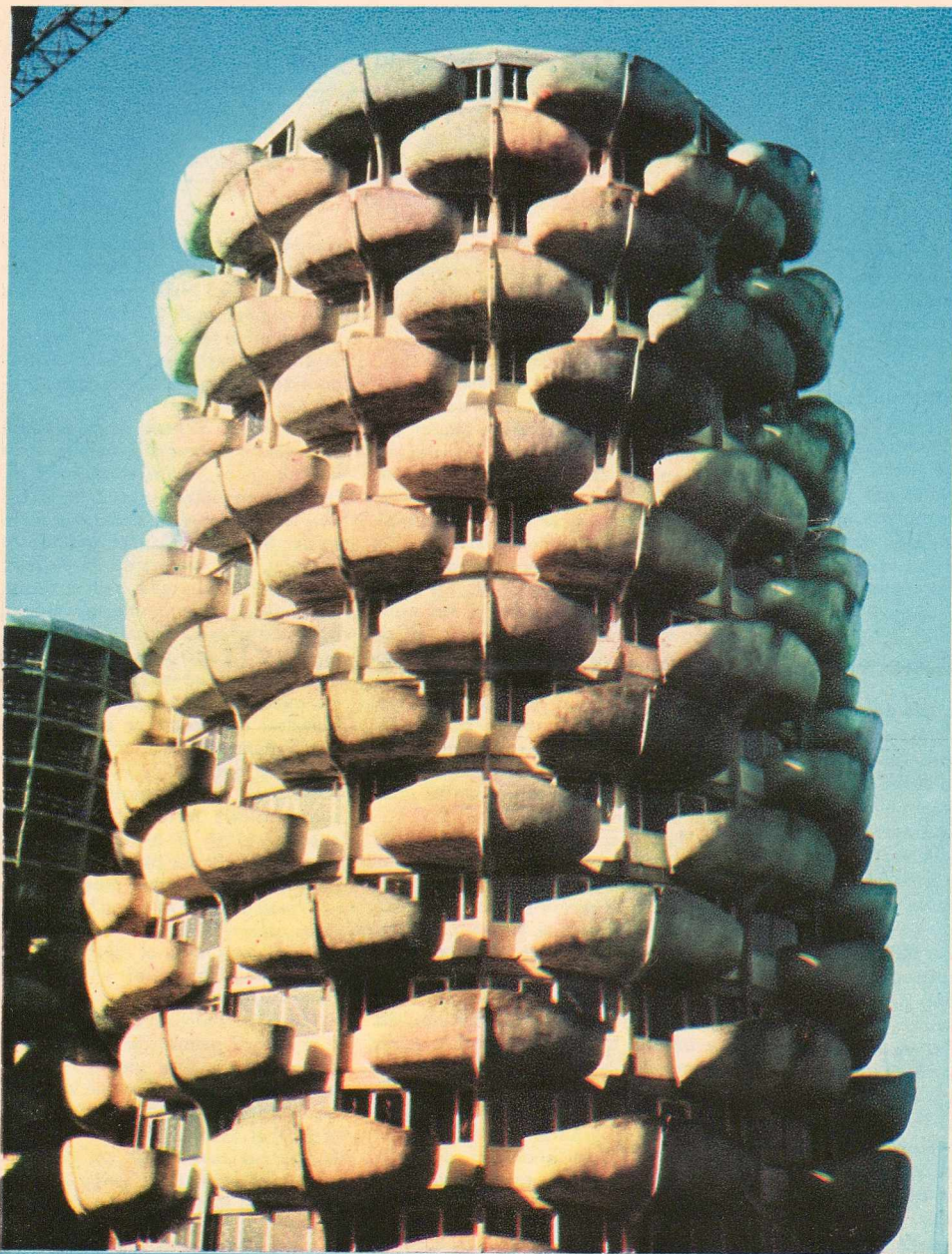
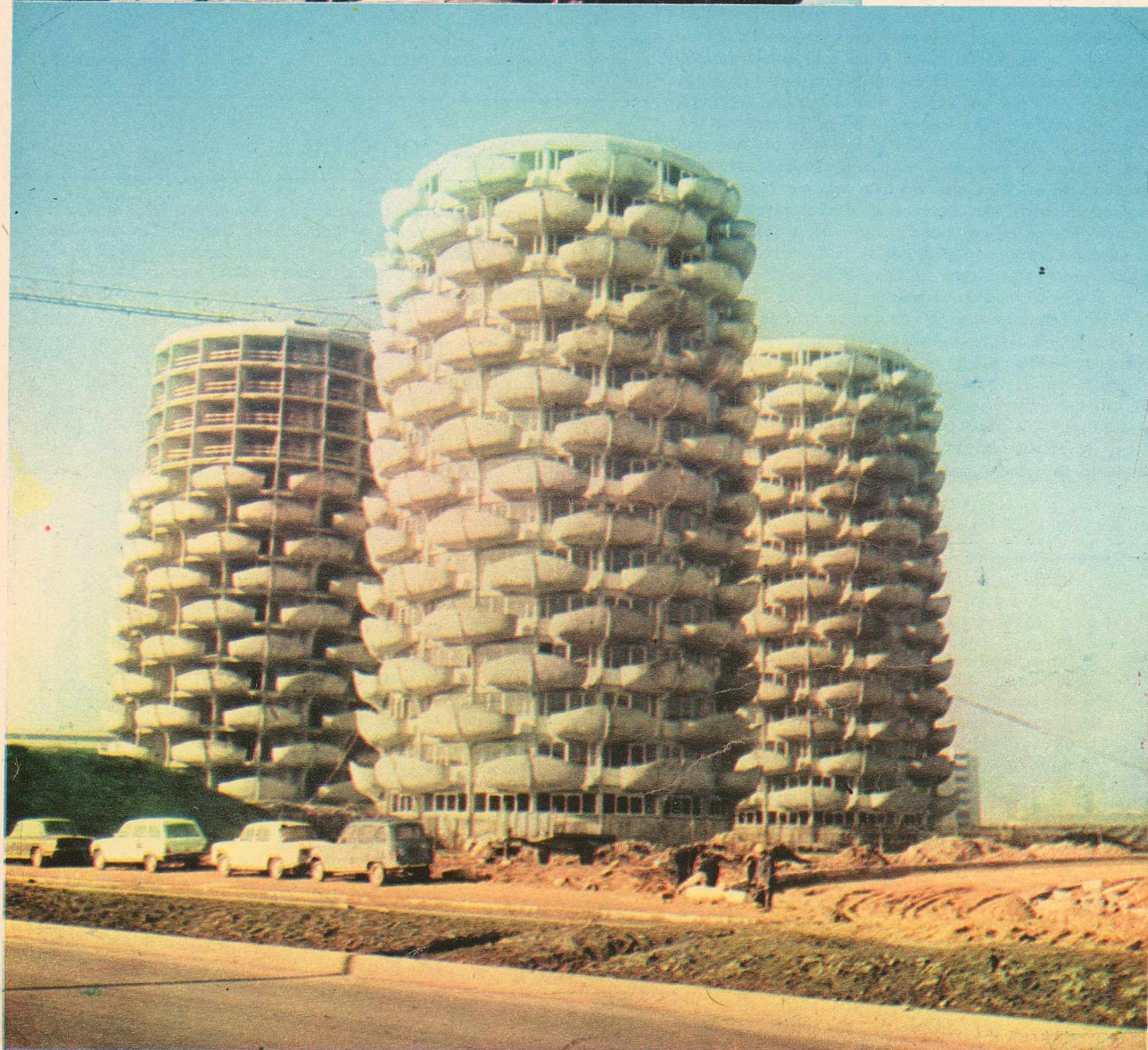

Foto KEYSTONE

copiii acelu

comentariu pe marginea unor diapozitive

lată, în pagina din stînga, două policromii, imagini din ceea ce presa europeană denumește «orașul secolului XXI».

La o distanță de vreo 8 mile de Paris se ridică un nou centru urban care va avea, în final, 120 000 de locuitori și va fi legat de Orașul-lumină printr-o linie de metro. Ceea ce reține din primul moment atenția, privind cele două imagini, este concepția construcțiilor, grandioasă, cutezătoare, aparținînd unor tineri arhitecți francezi (șeful grupului, Gérard Grandval, are 42 de ani). Ei lasă, într-adevăr, secolului ce vine o prețioasă moștenire, o consemnare artistică de mare autenticitate a vremii noastre, în fața căreia urmașii se vor înclina cu respect.

lată acum, în pagina din dreapta, alte două policromii, imagini ale unor lucrări de arhitectură mai puțin veleitare. Ele nu tind la eternitate și nici nu-și asumă pretenții de «școală» sau «curent». Sînt construcții ridicate de tineri arhitecți români, pe litoralul românesc al Mării Negre, pentru vacanțele românilor și ale mușafirilor lor din alte țări.

De ce le punem față în față cu palatele orașului secolului al XXI-lea? Nu dintr-un deșert orgoliu și nici revendicînd semnul egal între ele. Dar prea e izbitoră asemănarea între gîndirea arhitecților de pe malul Senei și gîndirea arhitecților de pe malul Mării Negre, și e greu să nu remarcăm asta. Sîntem modești, dar modestie nu înseamnă negare. De fapt, nu dorim decît să luăm imaginile construcțiilor de pe litoral drept martori cinstiți ai unei prezențe peremptorii românești pe fronturile cele mai avansate ale gîndirii și înfăptuirii contemporane. În lupta pentru mai mult bine, pentru mai mult frumos în viața oamenilor, inteligența românească dorește să se alăture celorlalți și, precum se vede, nu fără temeii.

E. DASCĂLU

Fotografii de
Elena GHERA

bucurești, 6 august

— *Cu ce gânduri pleci, ilie, la san francisco?*
— *să-l bat pe smith și...*

— Cu ce gânduri pleci, Ilie, la San Francisco?

— Să-l bat pe Smith și dacă se poate să trecem de americani.

— L-ai mai bătut pe Smith, de două ori sub ochii noștri, la Paris în '71 și la Barcelona în '72. Cum explici înfrîngerile tale la el în Cupa Davis?

— Poate, spre deosebire de el, mie fiecare din cele trei finale ale Cupei Davis mi se părea ultima... Acesta a fost principalul meu handicap.

— Ce te deranjează mai mult în jocul lui Smith?

— Tenacitatea și mobilitatea neobișnuită pentru înălțimea lui.

— Ce-ți face plăcere atunci cînd joci cu Smith?

— Să-l simt cum suferă din pricina jocului meu care-i dărmă toate calculele.

— Anul acesta, pînă acum, ești primul jucător din lume. Te-ai gândit vreodată că vei ajunge așa mare?

— Copil fiind, visam la clipa în care îl voi bate pe Țiriac și voi ajunge campion național pe «Progresu»; apoi am urcat aproape pe nesimțite din treaptă în treaptă.

— Ce-ți mai dorești?

— Să realizez un «Grand Chelem» (cîștigarea — în același an — a marului concurs din Australia, a Roland Garros-ului, Wimbledon-ului și Forest-Hills-ului); aș fi al treilea în materie, după Donald Budge (1938) și Rod Laver (1962 și 1969).

— Ai avut și eșecuri. Cum ai trecut peste ele?

— Eșecuri totale niciodată. Întotdeauna a existat ceva de care să mă agăț, care să-mi dea încredere. Am crezut, uneori chiar inconștient, dacă vrei, în mine.

— Cum a evoluat jocul tău?

— Mi-am mărit eficacitatea lovirilor.

— Care este suprema satisfacție a jocului tău?

— Să înving forța pe care eu în-

sumi am dezlănțuit-o, făcîndu-mi adversarul să simtă că eu gîndesc cu o fracțiune de secundă înaintea lui.

— Există vreun jucător căruia să nu-i fie frică de tine?

— Da. Constantin Năstase, fratele meu mai mare. Zilele trecute am pierdut la el zece sticle de Ci-Co. Este adevărat însă că el a fixat handicapul, i-am dat 40 înainte la fiecare ghem.

— Ce crezi că trebuie făcut pentru campionii noștri de mîine?

— Mai multe terenuri, mai multe rachete, mai multe mingi. Dacă n-aș fi avut posibilitatea să am o rachetă și o minge, Forest-Hills-ul și Roland Garros-ul ar fi avut alt campion.

— Ce crezi că ai făcut tu pentru viitorii noștri campioni?

— Le-am arătat că Forest Hills-ul și Roland Garros-ul pot fi cîștigate și de un român.

— Care este principala condiție ce trebuie s-o îndeplinească un mare campion?

— Să iubească tenisul.

— Ce poți spune copiilor care astăzi intră pentru prima oară pe un teren de tenis?

— Viitorul lor depinde de plăcerea cu care lovesc mingea și nu de ambițiile părinților sau bunicilor.

— Ce este esențial la un antrenor?

— Ochiul.

— Cum ai învăța un copil să joace

tenis?

— Odată cu deprinderea loviturilor aș încerca să-i dezvolt și trăirile necesare luptei.

— Crezi că progresul tehnic, mă refer la rachete, mingi, corzi, echipament, va influența evoluția jocului?

— S-a crezut în asta odată cu apariția rachetelor metalice. Pe mine m-ascultă mai bine lemnul decît metalul.

— Cîte rachete consumi pe an?

— Între 25 și 30 și cam tot atîtea perechi de pantofi.

— În privința echipamentului crezi că se va renunța la culoarea albă?

— Deocamdată numai federația americană acceptă, pe lîngă albul tradițional, galbenul și albastrul deschis, pentru a facilita viziunea meciurilor la TV.

— Ce reprezintă pentru tine Smith, Okker, Newcombe, Orantes, Panata?

— Sînt... colegii mei de serviciu, cei alături de care muncesc în fiecare zi.

— Te-ai gîndit vreodată la bătrînețe?

— M-am gîndit la ea ca la Pancio Gonzales, omul care la 41 de ani făcea două maratoane tenisistice întrerupte de o singură noapte.

Ștefan GEORGESCU

adversarii lui năstase

stan smith

S-a născut la Pasadena la 19 decembrie 1948 și este licențiat în marketing la Universitatea Southern, California. Are 1,92 metri înălțime și 82 de kilograme. Este necăsătorit.

La 16 ani a fost băiat de mingi în meciul de la Los Angeles dintre echipele Statelor Unite și Mexicului, pentru ca numai cinci ani mai tîrziu să-și aducă contribuția hotărîtoare în recîștigarea Cupei Davis de către americani, la Adelaida. Iată evoluția rezultatelor sale: 1964 — campion de juniori al Statelor Unite; 1969 — campion al Statelor Unite pe teren acoperit și cîștigător a trei puncte în Challenge Round-ul Cupei Davis; 1970 — campion al Statelor Unite pe teren acoperit și cîștigător al turneului maeștrilor de la Tokyo; 1971 — finalist la Wimbledon, campion la Forest Hills și cîștigător al Grand Prix-ului. Locul doi în «Turneul maeștrilor» de la Paris. Cîștigător al ambelor meciuri de simplu în Challenge Round-ul Cupei Davis; 1972 — campion la Wimbledon, locul doi în Grand Prix și locul doi în turneul maeștrilor, fiind întrecut de fiecare dată de Năstase. Cîștigă toate cele trei meciuri din finala Cupei Davis.

Stan Smith s-a format ca jucător pe terenurile cu suprafețe rapide din California și aceasta explică preferința sa pentru jocul pe iarbă, parchet, ciment, unde înălțimea sa, serviciul și smeciul său sînt puse din plin în valoare. Pe de altă parte, complexitatea jocului lui Smith, precum și calitățile sale morale sînt premise favorabile obținerii unor performanțe remarcabile și pe zgură. În sfîrșit, specialiștii cred că, împreună cu Năstase, Smith va domina următoarea perioadă a tenisului mondial.

*

După cum bine se știe pe toate meridianele globului, iar noi, românii, trăim, probabil, mai intens ca oricine evenimentul, în aceste zile — poate chiar la ora cînd cititorii «Flacării» își aruncă ochii pe rîndurile de față — are loc, în cadrul semifinalei Cupei Davis, unul din «derby-urile mondiale» ale tenisului, partida Smith-Năstase. Partida gigantilor!

FOTBAL

▲ Primul gol înscris în Capitală. Autor, Szabados. Steaua conduce în minutul 33 cu 1-0, dar va fi egalată, spre surprinderea tuturor, exact la... apusul meciului, în minutul 90, de echipa reșițeană, care a crezut până la sfârșit în steaua ei.

▲ Doi cocoși furioși, pe nume Beldeanu și Dumitru. Apreciatul internațional stelist, depășit nu o dată de foarte talentatul «decar» reșițean, și-a ieșit de câteva ori din fire. Să sperăm că pe viitor valoarea o să-i apropie, nu o să-i dezbină.

Constantin-Ilie Savu sau unde ești tu, lordănescule???

▲ Un cuplu cu alură britanică, Dumitrache-Dudu Georgescu. Dinamo își pune mari și justificate speranțe în el.

Radu (Nunweiller VI) se zbate în teren, Nelu (Nunweiller III) și Lică (Nunweiller IV) se zbat pe banca antrenorilor. Între cei doi, «secundul» dinamovist, Timar.

start - 56!

duminică s-a deschis stagiunea fotbalistică de toamnă

▲ Pierre Brasseur? Nu. Valentin Stănescu, antrenorul echipei selecționabile, gustă în stil personal evoluția reprezentabilor în cuplajul duminical de pe stadionul 23 August.

Fotografii de Emanuel TÎNJALĂ

ITINERARE TURISTICE '73

sugerate de Cooperația de consum

**Interviu cu tovarășul
Ion VETRINEANU,
director adjunct în Centrocoop**

Este de recunoscut că pe principalele trasee turistice, în unele din cele mai pitorești locuri din țară, în vecinătatea unor importante monumente istorice, de arhitectură sau ale naturii apar din ce în ce mai multe și mai frumoase unități de servire turistică ale cooperației de consum. Altfel spus, emblema Centrocoop își impune prezența.

— *V-am ruga, tovarășe director, să ne informați despre posibilitățile de care dispun unitățile cooperației de consum în actualul sezon turistic*

— Urmare a eforturilor depuse de organizațiile cooperației de consum din întreaga țară și a investițiilor făcute, rețeaua de servire turistică a cooperației de consum a

conoscute în ultimii ani o continuă dezvoltare și modernizare, concretizate în sporirea numărului de unități, a capacităților de cazare și a gradului de confort. La începutul anului 1973 existau 193 unități de servire turistică, din care 37 hoteluri, moteluri și hanuri, 27 cabane și 129 campinguri cu o capacitate de 24 000 locuri la mese și 4 730 locuri de cazare.

În anul 1973, capacitatea de cazare a continuat și continuă să se dezvolte. Recent, au fost date în folosință: motelul Casa Arcașului, din județul Neamț, una dintre cele mai reușite unități turistice ale cooperației de consum, construcție amplasată pe Valea Ozanei, lângă Cetatea Neamțului; Cabana Nehoiul din județul Buzău; hanul Moroeni — județul Dâmbovița, motelul Balota-Mehedinți. În curând vor fi puse la dispoziția turiștilor și alte unități cum sînt: motelul

Topologul, județul Vilcea, hanul Drăgușeni, județul Suceava, și altele.

Turiștii care vor călători spre litoral vor avea prilejul să poposească la o unitate cu totul deosebită a cooperației de consum — motelul Malu, împletire originală a stilului rustic cu arhitectura modernă.

În acest an, capacitatea de cazare va spori cu peste 650 locuri, iar numărul locurilor la mese se va mări cu peste 2 600.

Pentru a crește aportul cooperației de consum la servirea turiștilor interni și străini pe litoral — în baza hotărîrii Biroului Comitetului executiv al VENTROCOOP — a fost organizat «Satul de vacanță»-Constanța, primul de acest fel realizat de cooperația de consum.

— *Prin ce se caracterizează acest «sat de vacanță»?*

— Sînt concentrate aici, într-un singur loc, 23 de căsuțe țărănești, reprezentînd diferite zone ale țării — un adevărat muzeu al satului — în care funcționează unități de alimentație publică și spații de cazare, fiecare unitate fiind un unicat, atît din punct de vedere constructiv, cît și ca dotare, profil culinar și serviciu.

Ele oferă turiștilor produse și preparate tradiționale specifice fiecărui județ în parte.

— *Ce servicii suplimentare oferă în acest an turiștilor unitățile din rețeaua cooperației de consum?*

— S-au amenajat noi locuri de parcare a automobilelor și s-au extins unele din cele existente; pentru ca turiștii să-și procure unele articole de strictă necesitate sau diverse amintiri, articole artizanale sau de sport, s-au înființat pe lângă unitățile comerciale raioane sau standuri cu vînzarea acestora. Totodată, s-a lărgit gama serviciilor suplimentare: spălat și călcat rufe, închirieri de articole de sport sau diferite jocuri și altele.

Turiștii care vor poposi o perioadă mai îndelungată la unitățile cooperației de consum vor beneficia de avantajul servirii de meniuri la prețuri convenabile.

— *Stabiliți, vă rog, cîteva itinerare turistice pentru a ne convinge de ospitalitatea oferită turiștilor în unitățile cooperației de consum.*

— În primul rînd, aș recomanda amatorilor de drumeție care străbat nordul Moldovei să poposească la unitățile cooperației de consum din această parte a țării. Vor găsi aici nu numai locuri istorice și străvechi locașuri de cultură și artă, dar și ospitalitate și condiții de confort: Hanul Ancuței, cu patina de altădată, așa cum îl cunoaștem din descrierea lui Sadoveanu, hanul Agapia, pe care-l asociem cu picturile lui Grigorescu de la mănăstirea din apropiere, motelul Casa Arcașului, o adevărată cetate turistică lângă zidurile Cetății Neamțului sau, mai în nord, hanul Drăgușeni de lângă Su-

ceava, unitate care va fi dată în folosință în curînd. În Țara de Sus, în drumul spre Voroneț și Humor, motelul Ilișești, amplasat în mijlocul naturii în care a trăit Ciprian Porumbescu, atrage de asemenea prin originalitatea și confortul său.

Pentru cei care vor să-și petreacă zilele de vacanță într-un minunat decor natural, traseul Cîmpulung Muscel-Brașov răspunde cel mai bine acestei cerințe: hanul Rucăr, cabana Brusturet sau hanul Bran oferă condiții din cele mai bune de confort și ospitalitate. Aș dori să mai amintesc și hanurile Geoagiu-Băi, «Suriarul», Sibot — județul Alba, Ursul Negru-Sovata și multe altele unde turiștii vor putea petrece zile de odihnă și recreație și de care își vor aduce cu plăcere aminte multă vreme.

Emil CIULEI

clusivitate «flacăra»

anna karina

entru mine filmul
ste o declarație de dragoste»

30 de ani, daneză de origine: Hanne Karin Bayer, fostă ver girl, devine în '60 vedeta lui Godard cu «Micul soldat». Filmele «O femeie e o femeie» și mai ales «A-și trăi viața», o identifică, în ochii publicului și al criticii, cu simbul tinerei eroine a «noului val», fata independentă, raajoasă, pe care circumstanțele sociale o fac să alunece rtiginos, păstrându-și totuși o mare nostalgie a purității. După eroina lui Diderot, «Călugărița», pe care o interetează sub bagheta lui Jacques Rivette, după despărțirea Godard, Anna Karina se hotărăște să treacă de cealaltă orte a aparatului, realizându-și primul film ca autoare mpletă, «Vivre ensemble» (A trăi împreună).

— E tot un film intelectual, în genul celor interpretate : dumneavoastră, conform esteticii noului val?

— Nu cred că există o estetică anume a noului val. Dealt-nteri ce înseamnă filmul intelectual? Fiecare face filmul care-l simte. Pentru mine filmele lui Godard — considerat prezentantul tipic al noului val — nu sînt «intelectuale», e mi se par simple și emoționante, cu personaje comune, fiind drame cunoscute de noi toți. E drept că Godard este regizor extrem de cult și inteligent, dar asta nu înseamnă filmele lui sînt sofisticate.

— Totuși, «À bout de souffle» a marcat o dată în istoria mbajului cinematografic modern...

— ...în ceea ce privește libertatea aparatului de a exprima ai direct emoții, mișcări interioare, libertatea sunetului ins «pe viu» în ambianțe reale, bulevardele sau bistrourile urziene, amintiți-vă plimbarea lui Belmondo cu Jean eberg pe străzile Parisului, degajarea cu care aparatul îi sojea, ritmul acela firesc, de viață netrucată, imprimat și n montaj, nu numai din filmare. Nu cred că astăzi se poate erge prea departe cu evoluția limbajului, cinematograful a un descoperit totul. Important nu mai e cum spui ci ce spui. u ce te angajezi față de semenii tăi, pentru că, după mine, mul e un act de dragoste, o mărturisire. Un gest de încredere care-l faci tu, creator, venind în întîmpinarea publicului

— Vă temeți de el? Încercați să-i aflați reacțiile, să-i cap și bunăvoința?

— Dacă vrei să te faci înțeles, începi cu ceva foarte simpl, entru că și viața e, după mine, simplă. Și în loc să îți discursul vante despre viață e mai bine să trăiești. Să treci la acțiune sta e «revoluția» mea.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră «Vivre ensem e»? Pentru dumneavoastră ca om și ca artist?

— Totul, într-un anume moment. Tot ce vroiam să comunie spre dificultatea comunicării, a vieții în doi, cînd parte-erii își complică viața, se înstrăinează, nu-și vin în întîm- nare.

— Nu vi se pare dificilă condiția femeii moderne, a meii-intelectuale îndeosebi?

— Bineînțeles că e foarte dificilă. Dar tocmai de aceea te pasionantă. Mie îmi place să mă bat cu viața. Doar așa mt că trăiesc.

Sînt bucuroasă că sînt femeie. Sînt mîndră că sînt femeie anul de grație una mie nouă sute șaptezeci și trei.

Alice MĂNOIU

utograf — «Pentru Flacăra și prietenii mei»

cine, ce, unde, cînd?

● În această ultimă lună de vară Spania este invadată de cine-aști. Antonioni s-a instalat în Almeria, unde își realizează noul său film intitulat «Reporter» (cu Jack Nicholson, protagonistul din «Cinci piese ușoare»). Henry Fonda și Terence Hill, împreună cu echipa regizorului italian Tonino Valeri, au escaladat Muntele Mulhacen, devenit platu de filmare pentru westernul «Nu am nu-

me». Richard Fleischer și Lee Marvin se află la Torrejon, unde vor trage cea mai mare parte din exterioarele filmului «Veteranul».

● Jacques Rivette (autorul ecranizării «Călugărița») și-a ales drept subiect al noului său film, «Phenix», viața unei actrițe, «un monstu sacru al timpului nostru». Protagonista — un alt monstru sacru — Jeanne Moreau. Prima indicație regizo-rală adresată interpre-

ților: «Vă rog să colaborați la dialoguri».

● Diana Ross, cîntăreața-actriță aflată la un pas de cucerirea Oscarului (pentru «Lady Sings the Blues»), a semnat un nou contract cu Hollywoodul pentru încă două filme.

● Cineastul american (stabilit acum în Anglia) Charles Schner realizează un remake după propriul său film de acum 15 ani, «A șaptea călătorie a lui Sindbad». Filmul de

azi — «Călătoria de aur a lui Sindbad». Motivul acestei reveniri îl aflăm chiar din gura autorului: «Între timp a apărut un nou public și apoi Sindbad rămîne cel mai romantic dintre personajele celor O mie și una de nopți».

● «Legendă despre Paul și Paulina» — se numește comedia recent înscrisă în filmografia, deja considerabilă, a tinerei actrițe Angelica Domröse (R.D.G.).

(I)

la rîndul său, pregătind scări și adunî oaste și încărcînd, în timpul nopții, ost în corăbii, a venit pe apă chiar lîngă Cetate Albă. «Șireții ghiauri dinăuntru îl așteptu: uitîndu-se la drum. Ghiaurii haini i-au omo pe cei care păzeau cetatea. Pe scurt, timpul nopții, au așezat scări la fortărea: Cetății ca să urce sus. Allah a făcut în : fel încît unii dintre gazii au aflat desp aceste fapte ale ghiaurului. Ei au tăcut pî ce cîțiva ghiauri s-au urcat pe scări. Gaz la rîndul lor, strigînd numele lui Allah, tras săbiile și prinzîndu-i, i-au măcelă pînă în zorii».

Iată consecințele desconspirării secret lui unei operațiuni!

PRINSUL VORBEȘTE

Sultanul, aflînd despre încercarea neizbită a lui Ștefan de a recuceri Cetatea Albă a poruncit lui Ali-bei «să meargă la ac ghiaur și, întîlnindu-se cu el, să se străd iască mult ca să-i vină de hac, iar dacă r se va întîlni cu el, să-i devasteze vilaietu să-l pîrjolească și să-l aducă în ruină în a măsură încît să nu rămînă urmă de veselie

La executarea ordinului primit la 5 se tembrerie 1485 armatele lui Ali-bei «au intr în vilaietul Moldovei... Ștefan se făcuse n văzut și nu se știa unde se găsește. L-au căut prin păduri, în văi și în cîmpii mai multe zil nelăsînd nici un loc necercetat. Nu s-a gă: nici urmă de Ștefan cel Mare și el n-a apărut. În sfîrșit — relatează cronicarul Așik-Paș Zade — au pus mîna pe o iscoadă din oast acestuia și l-au întrebat: *Încotro a plec Ștefan sau unde se află? Acel prins a vorț așa: Ștefan a plecat și s-a dus în vilaiet leșesc».*

Cunoscînd priceperea domnului Moldovei în a organiza acțiuni de dezinformare dușmanului se poate presupune că iscoada pe care turcii au pus mîna era de fapt tî misă de acesta pentru a duce știrea Ștefan nu se mai afla în Moldova. În caz însă cînd a fost o acțiune spontană de dezi formare a dușmanului, ea constituia încă dovadă a dragostei moldovenilor față de c care îi conducea în lupta inegală dar eroic pentru apărarea libertății și independent țării.

AGENȚII LUI ȘTEFAN AFLĂ DESPRE UN PLAN DE OCUPARE A MOLDOVEI

După moartea lui Cazimir, urmașul său Ioan Albert, a elaborat un plan de ocupa a Moldovei. În anul 1494, el a convocat Levocea pe frații săi: pe Vladislav, rege Ungariei, pe Alexandru, marele duce Lituaniei, pe Sigismund și pe cumnatul l Frideric de Brandenburg, pentru a le adu la cunoștință planul conceput și pentru obține adeviziunea lor.

Cu toate că tratativele s-au desfășurat i «cel mai mare secret», agenții lui Ștefa cel Mare au reușit să afle conținutul lor să-i comunice intențiile regelui polon. C urmare, domnul Moldovei a făcut num roaze demersuri pe lîngă Alexandru Lituaniei și pe lîngă Vladislav al Ungarie cerîndu-le să ia măsurile necesare preveni conflictului.

Neprimind un răspuns liniștitor, Ștefan — fiind perfect informat de către agenții și despre intențiile dușmanului — a putut lu toate măsurile impuse de această grea s tuație. O nouă victorie fusese repurtată p «frontul din umbră».

C. NEAGU, D. MARINESCU R. GEORGESCU

(Va urm

lă
d

ajungeau și alte oști înainte sau ia voastră veți vedea și pornesc va noastră, te de știre noi gata și ia voastră on Bogdan, ure», vol. II). Roman la e mulțumea care i le-au nite și el in e la oamenii

șovenii făceau și că dețineau le atac ale tur-

UN SECRET... CARE N-A RĂMAS SECRET

În anul 1483 Baiazid al II-lea a trimis un sol în Moldova pentru a cere tributul. Ștefan refuzînd să-l plătească, în anul următor, la 1 mai, sultanul a pornit asupra Moldovei.

La 20 iulie, oastea lui Baiazid a pornit spre Cetatea Albă, unde sosiseră și 50 000 de tătari. După 15 zile de luptă fără înterupere, în care doi pîrcălabi ai cetății, Gherman și Oană, au fost uciși, Cetatea Albă a capitulat.

La puțin timp după căderea Cetății Albe spionii turci au aflat că moldovenii rămași în cetate au trimis știre lui Ștefan cel Mare «să vină numaidecît, căci îi vor preda cetatea». Același cronicar povestește că Ștefan,

...au trecut peste riurile și stîncile acelei țări... El (Ștefan) se așezase într-un loc și, iscodînd, cunoștea conacele dușmanului și, ținînd seama de aceasta, își pregătea locurile sale pentru fugă. Oriunde se îndrepta cu mare vîltoare oastea purtătoare de victorie, cel cu gînduri rele, la rîndul său, ajungea și el într-un loc și, ori de cîte ori găsea prilej, îi nimicea pe cei liberi și pe supușii care, despărțindu-se de ordia împărătească, plecau pe șesuri și pe cîmpii după pradă...

«...DE ACEEA DOMNIA VOASTRĂ CĂUTAȚI BINE CU ISCOADE...»

Urmărind prin ajutoarele sale toate mișcările turcilor, la 20 aprilie 1479 Ștefan a

RĂZBOIUL SĂNĂTĂȚII

**Sfaturi pentru
tinerele mame**

**cura de
altitudine**

Într-o zi — când lucram într-o policlinică de copii — intră în cabinetul meu un coleg, dar de altă specialitate, tatăl a două fetițe. Tânărul tată mi-a făcut reproșuri violente că am stricat concediul la mare întregii familii, că acum trebuie să anuleze biletele și că i-am creat o mulțime de complicații familiale, că nu se mai înțelege nici cu soacra care nu mai poate să-și facă băile calde la mare etc., etc. Ce se întâmplase?

Colegul meu avea doi copii frumoși care urmau să plece cu câminul la mare; înainte de plecare, așa cum prevăd instrucțiunile, copiii fuseseră examinați și li s-au indicat o serie de analize.

Reacția la tuberculină a fost la ambii copii intens pozitivă (adică acești copii aveau în organismul lor microbul tuberculozei sub o formă ușoară de imbolnăvire, singura manifestare din cea alergică cutanată). În această situație li s-a interzis plecarea la mare și astfel s-a produs marea dramă familială. Când s-a lămurit cum stau lucrurile, a schimbat marea cu muntele. Întâlnindu-l peste câțiva ani nu știa cum să-mi mulțumească pentru indicația categorică pe care i-o dădusem.

Să mergem la munte deci! Fără însă a ne socoti faptul că există mari deosebiri între climatele montane. Clima de peste 1 000 metri, reprezentată de stațiuni ca Predeal, Păltiniș, Poiana Brașov, Stina de Vale, este cea mai excitantă. Aerul este de o puritate excepțională, fără praf, fum, microbi alergeni. Acțiunea climatei alpine se bazează pe presiunea atmosferică redusă, pe iradiția luminoasă și ultravioletă intensă, pe uscăciunea aerului însoțită de temperaturi reduse și lipsită de vânturi. Clima de înălțime produce creșterea globulelor roșii excitând deci măduva osoasă. Crește frecvența pulsului, tensiunea arterială, metabolismul și pofta de mâncare revine.

Din toate acestea rezultă acțiunea foarte intensă a climatei de înălțimi asupra organismului și deoarece întreaga acțiune se prezintă sub formă de excitație, ea pretinde o anumită rezistență și anumite rezerve din partea organismului.

Clima subalpină (500—1 000 metri) din stațiunile Timiș, Poiana Tapului, Codlea, Bran, Rucăr, Brebu, Soveja, Putna, Azuga etc., este mult mai puțin excitantă decât cea alpină, deci de ea pot beneficia o categorie mai largă de copii. Este cea mai indicată climă pentru tratamentul T.B.C. pulmonar, al anemiei, debilităților și convalescențelor. Clima de colină, sub 500 metri (Breaza, Văleni, Văratec, Agapia, Călimănești), este clima de cruțare prin excelență, indicată pentru convalescența bolilor căilor respiratorii superioare, a T.B.C. pulmonar, a copiilor nervoși, surmenați.

Și dacă afecțiunile tuturor membrilor familiei se pot acorda cu indicațiile aceleiași stațiuni montane, toată familia se va simți bine și în concluzie vor prospera și cei mici.

**Doctor Ioana BOJINCĂ
medic primar pediatru
maternitatea Spitalului Brincovenesc**

**lumea vorbește
despre chefir (III)**

Chefirul poate fi consumat zilnic și la orice oră a zilei, fie în loc de apă, fie ca aliment. Poate fi folosit în diferite preparate culinare. Este recomandat să înlocuiască masa de seară. Pentru cei ce suferă de constipație, să micșoreze durata de formare a chefirului la 12 ore, iar cei ce suferă de diaree sau un peristaltism exagerat să lungescă durata de formare la 48 ore. Când situația

se va normaliza se va reveni la durata de 24 ore.

Tratamentul cu chefir poate fi folosit în diferite maladii:

1. **Ulceratie gastrică și duodenală.** Se va consuma zilnic 1/2 litru chefir, fie înainte de masă sau după, ținându-se seamă de indicațiunile organismului. În cazuri de ulcer, sint organisme care îl acceptă înainte de masă și organisme care îl acceptă după masă.

2. **Hiperaciditate gastrică.** Rația zilnică 1/2 litru chefir înaintea fiecărei mese, bine salivat. După 4—5 zile aciditatea revine la normal.

3. **Laringită.** Zilnic se va consuma 1,5 litri repartizat în mai multe reprize care să acopere toată ziua.

4. **Astm.** Rația zilnică 2 litri chefir, repartizat în mai multe reprize, ce acoperă toată ziua.

5. **Anemie.** Rația zilnică între 2 și 3 litri pe zi, de la caz la caz. În patru luni se revine la normal.

6. **Hepatită.** Zilnic, un litru chefir repartizat în mai multe reprize.

7. **Boli de rinichi.** Rația zilnică 1,5 litri chefir, repartizat în mai multe reprize.

**urgente rezolvate
de miercuri
pînă miercuri**

ÎNTÂMPLĂTOR CA PE VREMEA BUCUREȘTI. O furtună provoacă o pană electrică la spitalul județean Brăila. În minutele acelea, pe masa de operație se afla un caz grav: R.S., mamă a 3 copii, cu inundație abdominală catachismică, ca urmare a unei sarcini extrauterine rupte. La lumina lămpilor de petrol, hemoragia a fost jugulată. Medicii de gardă doctor I. Gănci, doctor Gh. Spătaru și doctor N. Herescu, precum și medicul șef al secției, doctor Ion Drăghinescu, aduc pe lume un băiețel. Să trăiască flăcăul și felicitări echipei medicale! (Correspondență de la Mihai Enăchescu, asistent principal).

UN CAZ REZOLVAT LA TIMP. Orele 10 seara. O femeie tânără, de 23 ani, Costache Constanța, este adusă de urgență cu salvarea la Spitalul Brincovenesc. Diagnostic: hemoragie digestivă superioară, ulcer duodenal (un ulcer care s-a sîngerat și care a dat în melenă). I se administrează imediat medicamente coagulante (care să oprească sîngerarea). Este internată, cu tratament de odihnă obligatorie la pat și cu gheață pe abdomen. Este pusă în continuare sub observație directă. Internată și tratată la timp. Costache Constanța s-a vindecat fără operație. Acum a și ieșit din spital.

UN CULES DE FRUCTE MAI PUȚIN VESEL. Sandu Alexandrina, cooperatoare la C.A.P. Găișeni (județul Ilfov), a căzut de pe o scară în timp ce culegea fructe din livada gospodăriei. Este adusă cu salvarea la Spitalul de urgență al municipiului București. Aici se constată o fractură la brațul și antebrațul stîng și fracturi costale multiple. Este imobilizată în aparat ghipsat pentru 30 de zile și se face un bandaj toracic. Acum se simte bine.

GRABA STRICĂ TREABA. «Eram pe o scelă, pe o bară groasă de fier» povestește Crișmaru Constantin, 20 de ani, instalator la F.C.M.E. «Am vrut să cobor mai repede pe copacul de alături. N-am reușit și am rămas agățat. Atunci am fost nevoit să merg în mîini pe fierul ăla ca să ajung pînă la scara pe care mi-o țineau băieții. La un moment dat, mi-am pierdut echilibrul și-am căzut jos». «Fractură de epifiză distală, radius stîng», diagnostichează tovarășul asistent principal Copp Tudor, de la Spitalul de urgență. Bolnavului i se imobilizează brațul într-un aparat ghipsat și i se dă drumul acasă.

JOC DUR. În timpul unui meci de fotbal, Bleda Marin, 23 de ani, muncitor, este lovit peste picior! La spital, se constată că osul gabei drepte e spart în mai multe bucăți. Fragmentele de os au fost reduse (puse cap la cap) și puse într-un aparat ghipsat. Bolnavul a fost reținut la spital pentru supraveghere. Datorită asistenței medicale de înaltă calificare, tânărul fotbalist a scăpat fără intervenție chirurgicală.

poșta medicului

**IMPOTRIVA PETELOR DE PITIRIAZIS
VERSICOLOR**

Soluția I:
Rp. Hipsulfid de sodiu 10 g
Apă distilată ad 100 ml
Soluția II
Rp. Acid tartric 5 g
(sau Acid clorhidric) 100 ml

D.S. extern: Se fricționează energic cu o bucată de vată înmuiată în soluția I și după 5—10 minute (cînd pielea s-a uscat) se badijonează ușor cu soluția II.

Durata tratamentului este de 7—10 zile el va fi însă obligatoriu repetat (chiar dacă pețele au dispărut!) peste 3—4 săptămîni și apoi periodic la intervale de mai multe luni (sporii rezistă și dau recidive!). După tratament este indicată helioterapie marină (sau 5—6 ședințe de raze ultraviolete), pentru distrugerea totală a sporilor de pitiriazis.

NICOLAE MĂRIN — Petroșani: Dumneavoastră ne întrebați de fapt ce conține băutura denumită Coca-Cola (care nu e chiar același lucru cu Pepsi-Cola, băută la noi)? Muntenii din Anzii peruvieni au obiceiul de a mesteca frunzele unui arbust numit Erythroxylon coca, deoarece acestea fac să dispară senzația de foame, măresc energia musculară și rezistența la efort. Nu e peruvian care să nu plece la drum lung fără o rezervă de asemenea frunze în desăgă. Din această plantă a fost extras primul anestezic local cunoscut în medicină, cocaina. Avînd o acțiune euforizantă, cocaina favorizează, la repetarea dozelor, instalarea unei periculoase patimi — cocainomania. În medicină se mai folosește și tinctura de coca, cu efecte tonice. *Cola vera* este de asemenea un arbust ale cărui semințe — nucile de cola — conțin cofeină, urme de teobromină și tanin, de asemenea folosite sub formă de tinctură ca tonic amar și ca stimulent nervos. Băutura numită Coca-Cola conține așadar în doze mici astfel de extrase cu efecte stimulante.

SILE ANTONACHE — București: Cum pot fi prevenite bolile arterelor coronare? Problema este complicată, pentru că un oarecare grad de scleroză vasculară este oarecum fiziologică, odată cu înaintarea vîrstei. Cert este că, potrivit statisticilor OMS, la fiecare 7 minute moare un cardiac. Putem oare rări acest interval? Un congres internațional recent, consacrat combaterii bolilor coronare recomandă respectarea următorului...

...DECALOG PENTRU PREVENIREA BOLIILOR CORONARIENE

1. Nu te îngreșă! Dacă depășești «standardul» greutateii caută să slăbești!
2. În alimentație, înlocuiește grăsimile animale (unt, untura de porc, smîntina, frișca etc.) prin ulei de porumb, sau de floarea-soarelui. Evită laptele gras și mai cu seamă brînzeturile grase.
3. Consumă cît mai multe legume și fructe proaspete, carne proaspătă de vită sau de pasăre sau pește proaspăt.
4. Evită pe cît posibil conservele de orice fel.
5. Redu sarea din alimentație. Renunță la orice aliment care conține saze în exces (murături în apă sau oțet, brînzeturii sărate, pește, sau carne sărată, măsline etc.)
6. Fii cumpătat la țigări, cafea, alcool.
7. Evită pe cît posibil mașina și autobuzul (pentru sănătate bicicleta este un înlocuitor excelent).
8. Scurtează ședințele de «încremenire» în fața televizorului.
9. Practică un sport în raport cu vîrsta. Nu uita că cel mai fiziologic sport e mersul pe jos; e bine să parcurgi cel puțin 4 kilometri pe zi.
10. Evită enervările, încordările, munca în asalt, ritmul trepidant, fii calm!

un medic român deschide o fereastră în lumea tăcerii

O statistică a Organizației Mondiale a înătății notează că 6-12 procente din populația globului suferă în diverse grade de surditate. Prin cauzele pe care o determină, surditatea trebuie trecută în rîndul bolilor sociale. Oamenii de știință își concentrează strădaniile pentru înlăturarea acestei lumi a tăcerii pe care o aduce surditatea. În această luptă specialiștii români au multe de spus. România a dobîndit o primă mondială în chirurgia surdității prin contribuțiile unor medici ca profesor Ștefan Vrîrbea, conferențiar Dănilă Cîncă, Nicolae Apostol, Emil Cadariu, Leonid Teodorescu, Ilyiu Solomon, ca și prin importanțele realizări ale doctorului Dorin Hociotă, directorul centrului de fonoaudiologie și chirurgie funcțională O.R.L. din București.

Doctorul Hociotă, acest om scund, uscățiv, de 46 de ani, care se decide greu să vorbească despre sine, a redat pînă în prezent vieții sociale peste 9.000 de bolnavi, acienți din țară și din străinătate (Italia, Anglia, R.F.G., Kuweit, Liban, Cuba etc.). — Să începem cu sfîrșitul, tovarășe doctor. Cîți dintre cei pe care i-ați operat și-au reobîndit auzul?

— Peste 97 la sută, conform unei statistici făcute la trei ani după intervenție. Importanța nu mi se pare însă cifrele, ci faptul că le se datorează unei metode noi. O metodă funcțională și nu una de extirpare. Ajutăm organismul să se redreseze către transplant, către adăugare și nu către eliminare.

— În ce măsură contribuie tehnica la succesul operațiilor?

— Fizica, electronica, chimia se conjugă în teritoriul medicinei, contribuind la obținerea unor rezultate medicale spectaculoase, nesperate cîndva. Datorită microscopiei am putut aborda urechea sau diverse infecțiuni tumorale care atacă nervul auditiv și limita dintre O.R.L. și neurologie. Datorită tot microscopiei, putem vorbi, în delicatul complex al urechii, de o chirurgie reparatoare și nu de simpla extirpare a organului bolnav.

— Sînteți autorul «timpanelor artificiale», cum le numesc profanii. Cum abordați, la nivel anatomic, fenomenul surdității?

— Am descoperit și pus la punct un sistem original de timpanoplastie. Problema este complicată și plină de detalii specialitate. Ceea ce vă poate interesa, bănuiesc, este însă «mecanismul». Trei mari probleme se impun în timpanoplastie: eliminarea infecției și păstrarea unei structuri anatomice a urechii cît mai aproape de normal; o bună aerare a urechii medii; refacerea unei membrane timpanice simple, mobile, în poziție normală. Dar aceste trei deziderate cer chirurgului o condiție importantă: constituirea căii oriculare pentru a asigura urechii medii acel rol fundamental de rînsnițător al energiei sonore. Sarcina chirurgului constă deci în reconstrucția exactă a lanțului oricular, ceea ce este o reabă de o extraordinară mîgală. Studiul de caz obligă chirurgul la o muncă de «meanică fină». Să ne gîndim că este vorba de organe și fragmente de ordinul milimetrilor.

— Am citit comunicarea dumneavoastră prezentată la Tokyo în 1972 privind refacerea operatorie a întregii urechi. O operă, desigur, îndelung elaborată și un succes al medicinei românești.

— E urmarea, împlinirea studiilor și preocupărilor mele de acustică. E vorba de o reconstrucție anatomică în care efectul estetic și cel funcțional se completează. Creată, așa cum o știm, cu estetica ei, urechea îndelungă se fixează cu un rol bine determinat. Procedeele pe care îl preconizez are în vedere readucerea urechii la forma normală, pentru randament maxim — în cazurile de malformații, accident sau distrugerii totale în urma supurațiilor cronice.

— Vă mulțumim, tovarășe doctor, pentru pernanțele și certitudinile pe care le dați cititor oamenilor.

Dorin IANCU

DESPRE MUZICĂ VORBIM PRIN MUZICĂ

CONSTANTIN BUGEANU (III)

mă exaltează în muzică posibilitatea de a descoperi mereu un univers nou

— Cînd v-a decepționat muzica?
— Decepțiile profesionale nu sînt decepțiile muzicii. Am decepții de altă natură: pentru că acord mai multă importanță literaturii decît literații, muzicii, îi citeșc și de foarte multe ori unele cărți îmi dau sentimentul de superficialitate. Mă gîndesc cu părere de rău că «mariajul» dintre muzică și literatură este atît de labil; poezii mai ales, ar trebui să fie și muzicieni; am citit poate mult mai puține cărți de poezie, dar am avea poezie mult mai valoroasă...
— N-am în ceea ce-mi spuneți nici un punct de vedere și vă întreb: cînd v-a exaltat muzica?...

— Întotdeauna! Pentru mine Wagner este părintele zeilor. Mă exaltează; nu sînt un admirator al operei verdiene, dar atunci cînd dirijează Don Carlos mă exaltează. Și mă întreb cum o fi fost omenirea aceea care oficia muzica fără să-l fi cunoscut pe Bach? Mă exaltează Mozart și, în general, muzica pînă la cea așa-zis modernă, deși îmi place și Schönberg; sînt un romantic...

— Acestea sînt «selecțiuni» din preferințele dumneavoastră?

— Mă exaltează în muzică posibilitatea de a descoperi mereu un univers nou; cred că numărul stelelor este mult mai mic decît sînt posibilitățile oferite, spre satisfacție, de formele muzicale; a descoperi mereu este ceva care te poate exalta...

— Nevoia de cîntec este aceeași cu nevoia de muzică?

— Nu întotdeauna! Și aici manevrează cunoscuta lege: ontogenia repetă filogenia; noi repetăm mereu ceea ce s-a întîmplat cu întregul destin al muzicii; e bine să cîntăm, dar să nu cîdem în cea mîrginire crezînd că numai ce se poate cînta cu vocea este muzică...

— Ce-i lipsește vieții muzicale românești azi?

— Dacă e să fiu sincer, ne lipsește orientarea și ne lipsesc, mai ales, instituțiile muzicale. Muzica este existență umană care se manifestă total diferit de celelalte arte. De pildă, muzică fără interpret nu se poate; interpretul este un creator, el trebuie să fie cel puțin un congenial cu autorul. Fără existența vieții interpretative muzica se sufocă; de aici și un adevăr bizar: se spune că nu întotdeauna muzica a trăit prin autori, dar întotdeauna a trăit prin interpreți; au existat societăți care au gustat muzica fără să fi avut compozitori; nu putem avea cultură muzicală națională fără să asimilăm valorile universale. Este greșit a se spune că avem muzică națională referindu-ne numai la autori români; te gîndești poate în clipa aceasta la folclor! El este una din rădăcinile puternice și inconfundabile, dar îl obligăm la un teren sterp fără celelalte rădăcini, care sînt însăși evoluția muzicii...

— Dacă ideea din urmă implică discuții mai largi, cred că vorbind despre interpreți ne aflăm mai pe pămînt...

— Interpretul care nu intră în circuitul valorilor internaționale este un artist ucis...

— Și nu se întîmplă așa?!...

— Instituția denumită A.R.I.A. falsifică treburile, nu ajută la ridicarea prestigiului nostru interpretativ, pune tot felul de piedici.

— De ce natură sînt aceste piedici?

— Mai întîi, nu face impresariat; apoi, sistemul de promovare este anarhic plus nepăsarea cu care ești tratat aici; se pune totul pe circuitul comercial; or muzica este cultură și nu comerț!

— Toate acestea lezează creația muzicală românească?

— Bineînțeles! Dar vreau să spun că publicul nu prea vine la opere românești...

— Nu împărtășesc părerea dumneavoastră!

— Din exteriorul lucrurilor nici eu n-aș împărtăși-o, dar trăiesc în miezul lor și știu ce spun; avem nevoie de opere românești, le așteptăm; în prezent, slaba calitate a unor lucrări îndepartează publicul de operă, în ciuda faptului că depunem mari eforturi pentru promovarea creației naționale... Cînd Enescu spunea: «Vrem o operă națională», el nu se referea la o instituție care să promoveze orice numai de dragul că în joc intră vreun compatriot! În loc de a jodela repertoriul cu lucrări slabe românești, este de preferat să realizăm spectacole cu opere de valoare: acesta este de fapt un act de cultură națională! Și, atunci cînd promovăm o creație românească, să vedem în ce mod

o facem, ce calitate are opera respectivă; or, acum, iată că am înscris în repertoriul opere care încă n-au fost scrise!...

— Există o asemenea situație?

— Este un caz real: așteptăm de la compozitor partitura; ca și cum o operă se «face» la croitorie; Enescu a lucrat nemuritoare operă «Oedip» în foarte mulți ani, și era, dacă-mi îngădui, Enescu!...

— Vă refereți la instituțiile noastre muzicale și nu înțeleg de ce nu le avem, iar dacă le avem, de ce nu vă mulțumesc!

— Se poate să avem și mari compozitori, și mari interpreți, și totuși să nu avem o viață muzicală superioară dacă instituțiile noastre muzicale sînt slabe...

— Și sînt precum spuneți?

— Îngăduie-mi să fiu sistematic, enumerînd cîteva date, și nu din cele mai importante. Un mare filozof spunea că o casă fără bibliotecă este ca un om, fără suflet. Sîntem nevoiți să spunem că Bucureștiul este o rară metropolă din lume, unde așajul se face prost și unde practic nu există o preocupare în acest sens. De unde să știe publicul ce se întîmplă în viața muzicală a țării? Din atît de zgîrcitele notițe care apar în ziar și din care află că a mai avut loc un concert... cu orchestra medicilor? Toată stima pentru medici, dar... iar mă întorc și zic: ne lipsește grija pentru marile instituții muzicale și nu știm că muzica trăiește prin creatorii ei și mai cu seamă prin interpret, dar în primul rînd prin instituțiile sale. Asupra acestui aspect voi reveni. În altă ordine de idei, nu se pune accentul cuminen pe repetiții, pe munca aceea de grindin care nu trebuie să înceteze niciodată; îmi aduc aminte că pe cînd eram la Cluj a venit cineva în vizită la mine — nu era muzician — și gîsindu-mă înainte de repetiție, fiind obligat să-l rog să mă aștepte cîteva ceasuri, nu m-a crezut și mi-a replicat: «De

ce te eșchivezi? Parcă eu nu știu că voi muzicanții vă întîlniți seara la spectacol și n-are restul sînteți liberi să faceți ce vreți? » Ceva din optica aceasta se mai păstrează în unele minti și astăzi! Nu se știe că o instituție, cum este spre exemplu Opera, înseamnă o universitate atît pentru public, cît și pentru toți cei care o populează, și rămîne astfel din generație în generație. Din păcate, la noi nu există bunul obicei de a preda muzica și în universitate, așa cum se face pretutindeni. (În cadrul universităților există facultăți de muzică și muzicologie) Cultivarea muzicii trebuie să aibă un caracter democratic. Eu sînt convins că un inginer electronist va fi mai bun specialist dacă va cunoaște muzică; aceleași se pot spune despre medici, arhitecți, literați, istorici, filozofi și aproape că nu există domeniu de activitate care să-ar putea dispensa de această artă...

— În concluzie, cu ce ați începe revitalizarea vieții noastre muzicale?...

— Mă văd pus, dacă aș porni spre așa ceva, în situația miriapodului care a stat mult să se gîndească ce picior să miște mai întîi. Avem un popor foarte muzical, avem valori de suflu internațional, avem o creație simfonică românească prestigioasă; să începem deci prin a ne făuri acele instituții pe potrivă, care înseamnă înainte de toate oglinda vieții noastre spirituale, a valorilor țării. Și nu uita ce-ți spune acum iubitorul de muzică, cel care sînt: în viitor vom avea nevoie de mai multă muzică; numai cu vocația nu facem nimic; vocația și patrimoniul nostru folcloric, prestigioasă școală muzicală românească — mă refer la Conservator — au nevoie de instituții pe care le merită.

— Ce pot afla despre compozitorul Constantin Bugeanu?

— A fost, a început bine, și nu mai există...

Ion IUGUL

leipzig, de la 2 la 9 septembrie

Faimosul târg lipscănesc își deschide porțile la 2 septembrie sub chemarea «Pentru un comerț deschis lumii, pentru progres tehnic». Pe o suprafață de 270 000 de metri pătrați, 50 de țări vor expune produse ale economiei lor, bunuri de investiții sau de consum. Parcul expoziției cu cele 60 de hale și pavilioane, ca și imensa suprafață expozițională sub cerul liber vor întruni din nou tehnicienii și ingineri, economiști și specialiști în marketing din toată lumea, pe un teren propice schimbului de idei și de experiență, favorabil stimulării activității de comerț internațional.

mapamond '73

prisaca de pe etna

Lucrul cel mai incredibil, mai neașteptat și mai de neimaginat în haosul de lavă pietrificată de pe versanții Etniei mi s-a părut a fi o prisacă cu albine. Nu știu ce apicultor o fi văzut miere în desfrul de cenușă și piatră ponce scuiat de craterile Nicolossi ale vulcanului sicilian, dar albinele, cam pricajite și cam istovite de zboruri prea îndepărtate, cărau cu ele nectar din florile citorva salcâmi părelnici, scăpați prin cine știe ce minune de pîrjolul stropșit de gurile iadului. Etna este un colos piramidal de 3 300 de metri înălțime, adevărat buboi de piatră arsă răsărit pe fruntea Siciliei, coșmar cu nume de femeie dezlănțuită, spaimă încremenită cu timpla în norii mereu bîntuiți de vijelii, con de rocă poroasă pentru ascuțitul coaselor morții, haină cernită, cu petice de zăpadă murdară îmbrăcînd un pămînt deopotrivă al terorii și al neduplicatei speranțe. Căci nu numai orașul din vale, — chinuită și mereu reclădită Catanie —, nici albastrul mediteranean al mării, nici vilesle cochete intrupate din lava răcită nu purtau culoarea vieții atotbiruitoare și a speranței, ca acel galben de nectar de sub aripile albinelor din prisaca urcată pe muntele morții.

Mă dureau ochii de atîta negru, fluvii de lavă pietrificată străbăteau un decor dantesc revărsate peste zeci de kilometri, încălîcînd drumuri părăsite, pîrjolind așezări omenestii, acoperind cu un lițoliu lipsit de clorofilă fosele poiene înflorite și păduri transformate în schelete vegetale. Mă durea sufletul de atîta durere, căci de sub lava adormită auzeam gemete încă nestinse, timpul scurs de la ultima erupție fiind prea scurt pentru a înăbuși în uitare drama Siciliei de acum patru ani. Ce timp fără timp o fi fost acela care a însemnat în calendare ultima erupție a Etniei și cine poate spune dacă ea a fost cea din urmă?

Un prisăcar sicilian își cărase stupina într-un pîlc de salcâmi scheletici de pe drumul

spre Nicolossi, în vale se topea sub soarele de iulie o altă Catanie decât cea a luterierilor medievali și viața fremătă pe aripile fragile ale albinelor care căutau nectar pe sciurul pămîntului. Era o zi blindă cînd monștrii subterani adormiseră toropiți sub mușuroiul lor de gigantice cîrțițe și prisăcarul sicilian își păstora albinele puse să strîngă mierea Etniei.

Părelnică este doar victoria morții, căci viața are coatele mai ascuțite decît hîdul ei rînjit.

Ioan GRIGORESCU

28 iulie 1973. În fața ofițerului stării civile din faimoasa stațiune de sporturi de iarnă Garmisch Partenkirchen (R.F.G.), emoționați pînă la lacrimi, pronunță sacramentalul «DA» al unirii prin căsătorie domnul Averell Brundage (86 de ani) — inginerul american care și-a legat definitiv numele de mișcarea sportivă a amatorilor și de suprema ei competiție: Jocurile olimpice moderne — și principesa bavareză Marian Reuss (37 de ani).

lumea văzută de aproape

marele spectacol

În antichitate se spunea că atunci cînd zeii vor să șteargă din inventar încă un muritor, îi iau mințile. Nu știu dacă această expresie l-a inspirat cumva și pe realizatorul filmului «Această lume nebună, nebună, nebună» dar de un lucru sînt sigur: marele Zeu-Capitalul, cocoțat în Olimpul societății de consum, a întuneceat gîndirea multora. Și de rătăcirile lor de vină nu este în nici un caz canicula ieșită din comun din vara în care ne aflăm. Si nici argumente cu pretenții de precepte filozofice de tipul «Oamenii au nevoie, pentru a trăi, de a evada din real și de a-și dașii iluzia de a fi la fel ca bogatii, ca și cei puternici». Epicentru cutremurului moral și spiritual care zguduie edificiul, și așa destul de subred al lumii capitaliste, este lesne de depistat. El se află în însuși modul de viață al acesteia. Și, ca în oricare organism bolnav, se caută cu înfrigurare crearea unor anticorpi botizați cu nume pompoase — fericirea, bunăstarea, satisfacțiile elevate.

Parcă mai mult ca în oricare an, în vara lui 1973 cei care suferă de angoasă — termenul e la modă — au luat-o razna de-abinelea. Judecați și dumneavoastră. La Watkins Glen, o așezare din statul New York, a avut loc o adevărată invazie a unor pseudo-iubitori ai artei, veniți aici chipurile pentru a asista la cel mai mare concert din istoria muzicii pop. În realitate, ritmurile au fost dominate de consumul de droguri și de alcool, drept supliment s-au înregistrat și 10 morți și un mare număr de răniți. În schimb, organizatorii încasînd cîte 10 dolari de persoană, au apreciat că spectacolul s-a desfășurat în modul cel mai «gentil» cu putință.

Agențiile de presă au oferit o informație semnificativă pentru «marele spectacol» al verii: familia miliardarului Onassis, dornică de solitudine, s-a izolat de plajele aglomerate, fie chiar și de protipendadă, făcînd baie în largul mării. Pentru schimbare de decor, a fost amenajat un tobogan special prins de bordul luxosului iacht «Christina», de pe care armatorul coboară direct în valuri. Să nu credeți cumva că domnul Onassis nu are însă și alte preocupări. Se gîndește de pe acum la începutul toamnei, cînd se va muta împreună cu fosta primă doamnă a Americii, Jacky pe numele de alintătură, în somptuosul apartament din inima Parisului, cotat de specialiști la aproape 6 milioane de franci.

De fapt, la apropiata toamnă se mai

gîndesc și alții. Printre care și muncitorii fabricilor de încălțăminte Jourdan și noux din orașul francez Romans. Ai acum în concediu, 100 dintre cei de Jourdan vor găsi la înapoiere plicurile ținînd anunțul de concediere, iar 350 salariați, de fapt totalitatea, de la Arn nu vor mai avea unde să lucreze. Motiv: Fabrica își închide porțile.

De angoasă suferă și așa-numiții cel tari, membri ai clubului «Gaffer's» Chicago ca și ai altor cluburi similare care publicația americană Newsweek îi descrie ca pe niște refuși. Sînt organizate a vîrate orgii în grup. Și, culmea ironiei asemenea afaceri scabroase, o asemenea mentalitate cavernicolă, este etichetată unii drept un stil de viață american. fie la ei!

Capul de afiș al actualității așa-zis mdene, îl deține însă cazul isteriei colective a adeptilor unui tinăr escroc. Numele s Balyogeshwar Param Hans Satgurudev 5 Sant Ji Maharaj, în vîrstă de 15 ani.

Manevrat din culise de către mării pfitori, el propovăduiește puterea sa «sup naturală» de a-i face pe oameni să creadă adevărul suprem, de a găsi calea cea scurtă spre «Lumina divină». Gourou Maharaj, cum este cunoscut de fideli, afiș sus și tare că el, și numai el, este capul astăzi să înobileze conștiințele.

Într-un reportaj publicat de revista Nueau Paris Match din 4 august se descrie cu lux de amănunte incredibila afacere. Printre altele, se arată că turneele sportive sînt organizate de «Misiunea Lumii Divine», creată de tatăl său, că apostolul obez folosește ca mijloc de transport o mașină prea pămîntean Rolls-Royce, întotdeauna tapisat cu flori. Și, în timp ce adepii izbucnesc în urlete isterice «Gourou, te iubim», escrocul își începe discursul dezlînat. Vorbește rapid, notează ziaristul în reportajul său, repetă frazele fără punctie, ca și cînd ar vrea să le savureze înaintea sa. Cîteodată, firul ideilor se pierde și ascultătorii așteaptă în van concluziunile perorației sale.

Unul dintre fideli săi discipoli declară că «maestrul» îi învață că toți sînt egali, că viața dăruiește tuturor aceeași bogăție spirituală.

Ciudad însă. Gourou trăiește în lux tr-o reședință din nordul Londrei, cum rată cu o sumă colosală, iar pasiunea sînt filmele de aventuri și cîte un kilogram de înghețată de ciocolată în fiecare zi. Iar societatea care-l patronază, prosperă pe banii navilor.

Marele spectacol al verii de pe meridiane prezintă tristă comedie umană

Ion MĂRGINEAI

oameni despre care se vorbește

NORODOM SIANJK, șeful statului cambodgean (născut în anul 1922, studii la Saigon și Paris, prim ministru și ministru de externe al Cambodgei în 1955, reprezentantul țării sale la O.N.U. în 1956, șeful statului din 1960, muzician și compozitor), conduce puternica ofensivă a forțelor armate naționale de eliberare cambodge împotriva regimului marionetă de la Phnom Penh.

AMIR ABBAS HOVEIDA, prim-ministru al Iranului (născut în anul 1919, studii universitare la Paris și Bruxelles, ministru de externe între anii 1942 și 1958, ministru de finanțe în 1962, prim-ministru din 1965), a întreprins o fructuoasă călătorie la Moscova, discutînd cu conducătorii sovietici probleme ale dezvoltării în continuare și întărirea relațiilor de bună vecinătate și colaborare între cele două țări, precum și probleme ale situației internaționale.

MARIA MENEGHINI CALLAS, soprana lirică greacă (născută în anul 1923, studii muzicale la New York și Atena, succese răsunătoare pe scenele teatrelor lirice din Atena, Verona, Roma, Florența, Milano, Napoli, New York, San Francisco, Londra ș.a., apogeul gloriei artistice în rolul Norma din opera cu același titlu de Bellini), se pregătește — după o absență îndelungată, în care timp a încercat și regie, alături de Di Ștefano — să reapară pe scenele care au consacrat-o ca una din cele mai mari voci contemporane.

SALVADOR ALLENDE, președintele republicii Chile (născut în anul 1909), doctor în fizică, neobosit militant politic pentru democrație și socialism, lider al frontului de acțiune populară, candidatul la președinția republicii în anul 1958 și 1964, ales în suprema alegătorie în anul 1970, a format un nou guvern cu personalități civile și militare, a cărui «principală sarcină — după cum a declarat președintele — este lupta împotriva subversiunii».

valori românești în univers

Ionel Perlea, un mare artist

Personalitatea muzicală de o mare complexitate a lui Ionel Perlea, șef de orchestră de renume mondial, ilustru compozitor, pedagog, stârnește tot mai mult curiozitatea și interesul iubitorilor de muzică, al muzicologilor.

Numeroasele sale înregistrări pe discuri, pe care posturile noastre de radio le popularizează de mult în emisiunile lor, au început să fie editate, printr-o laudabilă inițiativă și de casa de discuri «Electre-cord». Considerate de specialiști înregistrări «de referință», ele reprezintă, fără îndoială, culmi ale artei interpretative contemporane și se cuvine să fie cunoscute în cercuri cât mai largi de auditori. Catalogul înregistrărilor sale cuprinde integrale de opere, simfonii, uverturi, piese simfonice aparținând școlilor naționale, muzică clasică și modernă.

E interesant de observat că trecerea timpului dă o tot mai mare strălucire și semnificație interpretărilor lui Ionel Perlea. Lipsite de excesele și de dorința de a epata a multora dintre versiunile faimoase la vremea lor, piesele repertoriului universal capătă sub bagheta dirijorului român marea calitate a firescului. Interpretul slujește fidel pe compozitor, caută să redescopere impulsul inițial al inspirației care a dat naștere operii. Și astfel, sub ochii noștri, muzica se desfășoară calm și organic, cu acea autenticitate specifică vieții însăși.

S-a scris și, cu certitudine, se va mai scrie mult despre subțila artă de interpret a lui Ionel Perlea, despre actualitatea ei, care găsește tot mai mult ecou în sensibilitatea noastră. După câteva decenii de înregistrări febrile, decantările, unele concluzii, apar în chip necesar. La această oră, a gustului de azi, dirijorul Ionel Perlea se poate înfățișa senin; tot ce a realizat este de cel mai înalt nivel artistic, prilej de desfășurare estetică, dar și de meditație asupra lucrărilor înseși, a interpretării lor ideale.

Dacă despre dirijorul Ionel Perlea imaginea noastră este clară, în ceea ce privește compozitorul rămâne să elucidăm multe aspecte, drumul său creator fiind contorsionat, cu ani de lucru susținut și ani de tăcere. În afară de perioadele de creație trebuie să-i definim mai bine personalitatea, aportul său artistic original, dar aceasta după ce opera sa integrală — donată re-

cent Uniunii Compozitorilor de soția sa Lisette Perlea — va răsună în sălile de concert.

La o privire rapidă se disting trei epoci de lucru susținut: una în tinerețe, când îl preocupă în special muzica de cameră și scrie în 1925 *Quartetul în Do major*, cu care obține premiul I de compoziție «George Enescu», epocă ce se încheie cu o amplă lucrare orchestrală, *Variațiunile simfonice pe o temă proprie*, cîntate la Ateneu în 1936; o altă epocă, ce coincide cu anii grei ai celui de-al doilea război mondial, când scrie, printre altele, poemul orchestral *Don Quijote*, și ultima epocă, după ce paralizia mîinii drepte îl împiedică să-și mai desfășoare la aceeași intensitate activitatea dirijorală, când revine asupra unor lucrări din tinerețe, desăvîrșindu-le, și scrie cele *Trei studii simfonice*.

Un crez artistic comun generației din care face parte, generație reprezentată strălucit de compozitori ca Mihail Jora, Zeno Vancea, Marțian Negrea, Mihail Andricu, Sabin Drăgoi, Theodor Rogalski ș.a., îl situează pe Ionel Perlea alături de toți aceștia.

Cel mai dificil va fi să lămurim însă aportul său original, să deslușim influențele și să analizăm cum se integrează ele într-o creație care se desfășoară pe mai bine de 50 de ani, fără a uita că această creație aparține unui muzician care a străbătut necontenit aproape întreaga literatură muzicală de operă și concert.

Fiind la New York, în casa sa, am cercetat repertoriul lui Ionel Perlea, care conține aproximativ 1 500 lucrări, data, locul și orchestra cu care le-a dirijat.

Se spune că le știa pe toate pe dinafară. Faptul, deși de neimaginat, pare posibil de la un anumit nivel în sus, când reușești să pătrunzi în tainele arhitecturale ale unei opere muzicale și trăiești ca el detaliile unei partituri.

Dincolo de aceste performanțe, care țin desigur de o înaltă vocație, de un geniu muzical ce se naște rar, trebuie să admirăm la Ionel Perlea puterea sa de a se dăru, cu toată ființa sa, muzicii, oamenilor, marilor idealuri de frumos, virtuți care au adus și vor mai aduce multă glorie artei românești.

Theodor GRIGORIU

cronica de trei secunde

nasul de sub frunte

Cum făcea acela?

Încerc să intru dacă nu în pielea lui, măcar în optica sa, așa cum au descoperit-o arheologii bulgari, lingă Razlog. Stau întins pe plajă, la soare, cu teancul de ziare la dreapta, cu marea la stînga. Închid ochiul drept și încerc să văd ce văd cu stîngul: văd o pasăre pe cer, văd o stîncă albă, văd imediat o stîncă neagră lingă un vechi castel unde curge-n vale o riu mititel, văd riul mititel, văd un vas cu pinze, văd o geamandură, văd o barcă cu motor, văd două bărci cu două lopeți, văd — cu un singur ochi — un bărbat și o femeie sărutîndu-se cast, văd un punct sanitar, văd două puncte, iată-le: 39-37, citec, record absolut în Cupa Davis, set cîștigat de chileni.

Închid ochiul stîng și încerc să văd ce văd cu dreptul:

văd că palma dreaptă are cinci degete, văd aceeași pasăre pe cer, văd vasul cu pinze, văd femeia și bărbatul întinzînd un cearșaf pe nisip, văd un ciine sărînd în jurul lor, văd un flacon de extraveral gol, văd o piersică, văd legătura dintre extraveral și o piersică, văd toate legăturile dintre toate extraveralurile și toate piersicile lumii.

dar oricît mă străduiesc nu-l pot pricepe și-mi vine să urlu, pe plajă, de enervare: cum putea trăi un semen de-al meu, pe aici, pe aproape, «în sud-vestul Bulgariei», după cum precizează informația arheologică, «cu un singur ochi, pe frunte»? Cum? Cum?

Închid amîndoi ochii, las marea să vuiască, și încerc să-mi închipui pe acel semen al meu. Simt că o musculiță se învîrtește în jurul nasului meu, la marginea genelor mele, nu o alung. O las să se joace cu sprîncenele mele, aștept să aselenizeze pe un crater al orbitelor mele. Nu. S-a așezat pe nas. De o parte și de alta a nasului am doi ochi. Li deschid și o privesc — aproape sașiu — cum se mișcă spre nara dreaptă. Mă gîdilă. Mă amuză. Mă gîndesc că niciodată un om cu un ochi tocmai sus, în frunte, nu ar putea privi joaca unei musculițe pe nasul său. Sărmanul!

În vuietul mării, o lacrimă mi se desprinde de sub pleoapă, în amintirea celui semen, insecta simte pericolul din acel strop de apă care se îndreaptă spre ea — și dispăre deodată...

Radu COSAȘU

scrisori cu adresă

aliatul cu sprîncene

Venirea laburiștilor la putere a adus, într-adevăr, un suflu nou în viața politică a Noii Zeelande, mai ales în sfera relațiilor sale externe. Wellingtonul dorește, în primul rînd, să primească și să observe lumea cu proprii săi ochi. Președintele Consiliului de Miniștri, Norman Kirk, declară, în context, că «a trecut vremea cînd Noua Zeelandă își schimba politica după cum ridicau din sprîncene aliații săi».

Mai atenți la propriile interese naționale și mai puțin atenți la sprîncenele aliaților — fiind vorba, îndeosebi, de aliații cu sprîncenele cele mai groase, Statele Unite — laburiștii neo-zeelandezi au întreprins o serie de inițiative politice care au trezit în țară și peste hotare un ecou profund și semnificativ.

Neținînd cont de sprîncenele încruntate ale unor aliați, guvernul laburist neo-zeelandez a recunoscut, curînd după instalare, Republica Populară Chineză și a și primit vizita unei delegații guvernamentale chineze, condusă de ministrul comerțului exterior, Pai Sian-Kuo. El a căutat să determine autoritățile franceze să renunțe la experiențele nucleare din Arhipelagul Mururoa, din Pacific, iar la reuniunea la nivel înalt a Commonwealthului, de la Ottawa, a sprijinit ferm introducerea în comunicatul final a unui pasaj cerînd interzicerea experiențelor nucleare în toate mediile.

La Washington s-au ridicat brusc cîteva sprîncene cînd Wellingtonul a denunțat rațiunea de a fi a unor pacte multilaterale străine intereselor neo-zeelandeze; cum este SEATO, de pildă. Guvernul Noii Zeelande s-a pronunțat, în schimb, pentru statornicirea unor relații bilaterale de bună vecinătate cu țările din zonă, bazate pe egalitate în drepturi, avantaj reciproc și neamestec în treburile interne.

Programul laburiștilor neo-zeelandezi este, desigur, mai cuprinzător și acțiunile sale viitoare vor permite aprecieri definitive. Totuși, nu putem să nu reținem lipsa de complexe a noului guvern față de «aliatul cu sprîncene» care, în trecut, determina, potrivit premierului actual, schimbări în politica țării. Aceasta a permis autorităților neo-zeelandeze să menționeze, după cum scrie ziarul «Le Monde», că «noul guvern își are sediul în Noua Zeelandă și nu în altă parte». Ele știu că afirmația nu pare paradoxală, că «mutarea» sediului guvernului pe teritoriul național este un semn bun, premisa fundamentală a unor decizii conforme cu interesele țării și că, în acest mod, aliații își pot ridica ori coborî sprîncenele, cînd vor, cum vor, dar la ei acasă.

Ion CĂRJE

de la lume adunate

LASEROPUNCTURĂ. Acupunctura se află din ce în ce mai mult în atenția cercetătorilor și practicienilor medicinei moderne. La Alma Ata, un grup de savanți încearcă acum înlocuirea virfurilor de ac cu razele laser. Ar rezulta nu numai înlăturarea totală a durerilor, ci și condiții mai bune de aseptie și igienă a tratamentelor.

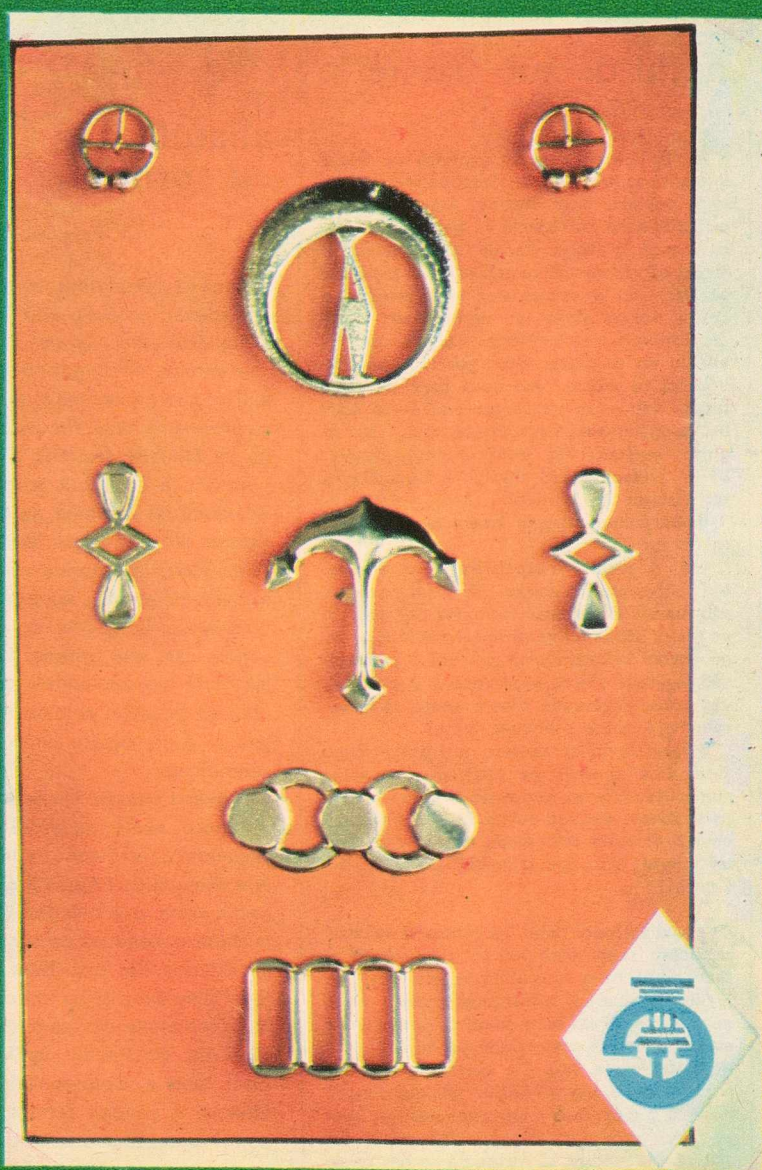
LA PLIMBARE PE STRADA MARE. Un șarpe uriaș și un cuplu de iguane, alcătuiind un trio insolit, se plimbau pașnic acum cîteva seri pe strada Halelor din Paris. Sosirea poliției, marcată de sunetul sirenelor, a determinat cele trei reptile să se refugieze într-un canal. Investigațiile făcute au dus la concluzia că șarpele și cele două iguane, profitînd de absența stăpînului lor și de neatenția acestuia, care a lăsat fereastra deschisă, au coborît dintr-un apartament aflat la etajul cinci direct în stradă.

OMUL CARE SUGHITE. Un american din statul Iowa deține un original record: începînd din 1922, Charles Osborne, în prezent în vîrstă de 79 de ani, sughite întru-na. 96 de medici care l-au consultat nu au reușit să găsească leac acestei maladii. Au fost prescrise tot felul de medicații, de la explozii de petarde pînă la introducerea apei pe nas. Medicii au putut stabili numai cauza, și anume, formarea, în interiorul esofagului, a unei pungi în care se acumulează alimentele.

OLANDEZUL ZBURĂTOR E ENGLEZ. Locuitorii orașelului italian Merano au avut prilejul să asiste la un spectacol neobișnuit; un englez pe nume Fred Jones, călărînd o bicicletă cu elice și acționată de pedale, a zburat pe o distanță de 7 kilometri, aterizînd — viu și nevătămat — pe o pajistă.

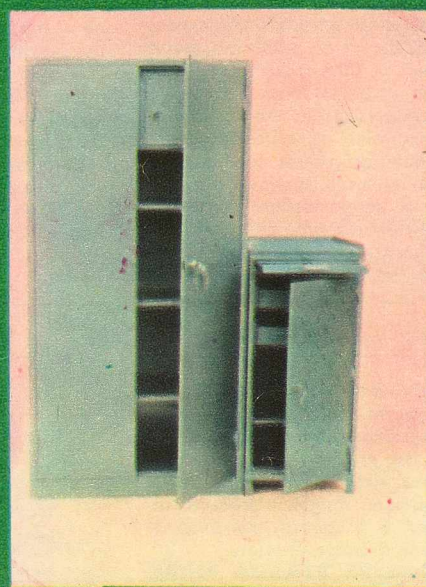
Portul Dakar cunoaște în aceste zile o animație neobișnuită chiar și pentru marile porturi: sosesc de pretutindeni alimente, și cu deosebire griu, pentru populația din vestul Africii, cumplit lovită de urmările secetei.

ÎNTRERPRINDEREA 11 IUNIE

GALAȚI

Calea Prutului 50 A

produce și livrează pe bază de comandă următoarele produse:

- Accesorii metalice pentru industria de încălțăminte, marochinărie și confecții.
- Mobilier industrial, bancuri de lucru,

cărucioare de transport interfazic, containere metalice etc.

- Timplărie metalică — uși și ferestre.

clipa ezitării

LUI NICOLAE ALBUȘOIU ȘI IACOB BOGDAN

Întotdeauna mi s-au părut bizare aceste incoteci de destine și fapte omenești, umite arhive. Și întotdeauna, citind dosarele penale am avut senzația că limbajul lor ece, sec, profesional este oarecum o împietate față de zbciumul omenesc, față de ramele consemnate cu atita aparentă indierentă și apoi așezate în acele dosare, la înd, în rafturi unde toate par egale, la fel, niinii arhivarului fiindu-i indiferent dacă eașază de pe un raft pe altul povestea destielor unora sau altora. Poate de aceea mi-au părut triste arhivele penale, mai ales înd priveam gesturile arhivarului de profesionalizată indiferență față de acel întreg nivers de trăiri, de aspirații sau deziluzii mane, gesturi care reflectă cumva o injustiie care aparține destinului. Unui destin rb, indiferent ca bătrîna și plictisita funcionară a lui Sartre din «Jocurile sint făcute», are inserează în registrul ei «rolurile» menești cu blazarea cu care un băcan otează ieșirile și intrările de mărfuri munte în prăvălia sa.

DOI TINERI SIMPLI

Cu sentimentul de împietate care mă tîpînește întotdeauna cînd pătrund în uniersul unor alte vieți, răsfoiesc filele unui stfel de dosar de veche arhivă și ceea ce itesc mi se pare aproape de necrezut. Cei oi tineri subofițeri de securitate aveau nisiunea să aștepte într-un apartament un ndivid urmărit pentru desfășurare de actiivitate legionară. Poate că așteptîndu-l se îndeau modul în care acesta va veni, la tratagemele pe care le va folosi, fiindcă se tia că utilizează mereu alte moduri de mascare». De această dată venea însoțit e o fată tinărar, pozînd în îndrăgostit. Cînd intrat în apartament s-a trezit în fața arnelor celor doi subofițeri, îndreptate asupra ui, și a fost somat să se predea. Și cu toate ceștea... Fila următoare relatează, cu acele mănunte de interes profesional atît de lacial, modul în care au fost găsite cadarele celor doi tineri subofițeri.

Inexplicabil! Dar înainte de curiozitatea tîrnită de stupefianta constatare, un prim înd m-a dus spre destinele celor doi tineri ubofițeri a căror viață s-a stins aici, ciudat, ndeplinind o misiune aparent banală. Am flat astfel că tînărul înalt, fire cumpătată și neditativă, slab și cu fața alungită — Nicolae Albușoiu — a lucrat ca forjor la Uzina e autocamioane din Brașov pînă în urmă u citeva zile înainte de a muri. Celălalt, iacob Bogdan, brunet, vioi, mereu vesel, ertînd o mustață îngrijită, orfan de la îrsta de opt ani, a fost piccolo prin restaurante și apoi — înainte ca destinul său să fie chimbant — ospătar la restaurantul «Posăvarul».

Doi tineri simpli care, atunci cînd li s-a pus că partidul are nevoie de cadre într-un ector de muncă mult mai greu, al aparaului de securitate, și-au lăsat rosturile atît e greu dobîndite pentru a răspunde chemăii, în acele zile cînd patria noastră cunoștea chimbări fundamentale. Li s-a spus că își or duce munca în condiții de extremă îndordare, de solicitare la maximum a puterii

de muncă a fiecăruia și poate de aceea au privit ca o «plată omenească» contribuția lor la triumful vieții noi.

«CÎT ESTE DE FRUMOS SĂ AȘTERNI MASA PENTRU OMUL TĂU»

...Cînd la inspectoratul județean de securitate au fost așezate la panoul eroilor fotografiile celor doi tineri, o femeie — fosta soție a unuia dintre ei, care a rămas în Brașov — a adus un buchet de flori modest, simplu, neasemuit de frumos, ca și gîndul ei. L-a așezat cu miinile care nu-și puteau stăpîni un tremur ușor și s-a retras, la fel de tăcută și de discretă cum a venit.

Am căutat-o acasă și actualul ei soț, auzînd despre ce anume doresc să discut, s-a retras în cealaltă cameră, înțelegînd astfel să respecte memoria celui care a fost primul ei soț și amintirile care îi tulburau sufletul și umezeau ochii.

«Ce pot să vă spun?... Eram căsătorit de doi ani cînd mi-a spus că trebuie să trecă într-un loc de muncă mai greu... Așa trebuia, era de datoria lui!... Cu o zi mai înainte, cînd el și-a cerut într-un anume fel iertare că rămîne atît de puțin cu mine, că e atît de hărțuit și de istovit, am avut un fel de presimțire... Poate că femeile presimt întotdeauna nenorocirea care se abate asupra soțului sau copilului. Nu știu de ce, dar deși mă certa cînd îl așteptam cu masa pusă pînă spre dimineață, fără a mă culca, l-am așteptat și atunci în fața tacîmului pus pentru el. Am stat așa, la masă, ceasuri la rînd, cuprînsă de un fel de neliniște, gîndindu-mă la el, la noi... Altădată, așteptîndu-l, mai lucram ceva, dar atunci nu eram bună de nimic. Am stat așa nici nu mai știu cite ceasuri, privind ca năucă la farfuria aceea care îl aștepta și mă gîndeam că noi, femeile, nu înțelegem totdeauna cît este de frumos să așterni masa pentru omul tău, să ai pe cine să aștepți... Poate nu mă credeți, dar atunci cînd a venit un tovarăș al său și s-a oprit stingherit în prag, am înțeles ce avea să-mi spună, deși nu găsea cuvintele...» Plecînd, i-am mulțumit, nici nu știu exact pentru ce, poate mai mult pentru imaginea soției care așteaptă cu masa așternută și se gîndește că femeile nu știu prețui cum trebuie fericirea de a avea pe cine să aștepte.

Pe celălalt subofițer, alături de soție l-au așteptat și două fetițe, Rodica și Daniela. Una încă în leagăn, cealaltă abia venită pe lume.

Nici atunci, nici astăzi, cele două femei nu au cunoscut amănunte despre modul în care au murit soții lor. Și dealtfel ce ar mai fi contat amănuntele la durerea lor?

SEMNUL DE ÎNTREBARE

Poate este lipsită de sens și încercarea pe care o facem astăzi ca pornind de la filele dosarului de arhivă să aflăm amănunte care să limpezească o împrejurare inexplicabilă. Poate că ar trebui să ne mulțumim doar cu gîndul că, indiferent de modul în care s-au petrecut lucrurile, ei și-au dat viața pentru a-și face datoria. Există totuși un semn de

întrebare, ceva ce planează insinuîndu-se atenției ca mai toate enigmele.

Cel care i-a împușcat se numea Ion Dumitriu, un legionar înrăit, fanatic. După instaurarea regimului nostru el a încercat să recruțeze elemente de aceeași teapă, pentru activități împotriva noii puteri de stat.

Urmele criminalului au fost regăsite în anul 1952, «însemnele» traseului său fiind și de această dată tragice. Un pădurar care s-a așezat pe marginea șanțului ca să mănînce s-a prăbușit cu inima arsă de un glonț tras de la spate, plecînd în moarte cu bucata de piine strînsă în mînă într-un gest care parcă voia să exprime dorința de a smulge tîrie din piinea vieții. Era de prin acele părți ale țării unde mai persistă — pe la sate — credința că pe retina omului ucis se întipărește figura criminalului și că el poate fi identificat după această oglindă. În ochii pădurarului a înghețat doar o expresie de mirare. Și era cît se poate de firesc ca să nu înțelegă ce gînd de ură neomenească l-a condus pe cel ce l-a ucis, fără să-l cunoască, șezînd pe pămîntul cald de la marginea drumului, frîngînd piinea cu gesturi moștenite din vremi fără obîrșie. Mirare se citea și în ochii celor patru, da, patru!, copii ai săi atunci cînd l-au văzut pe tatăl lor adormit pentru totdeauna...

CASA DIN POIANA SIBIULUI

Ofițerul Ion D., care era atunci pe urmele banditului, a răspuns întrebării mele cu o altă întrebare: «Ați simțit vreodată ca și cum cineva v-ar fi ucis o ființă dragă? Ați trăit o durere care devine atît de «a ta» încît o simți fizic, de parcă în tine ar fi tras?... Poate nu s-ar conveni să vorbesc astfel, dar eu am auzit pe soția pădurarului acela, i-am cunoscut pe copiii lui, am auzit bocețele femeilor bătrîne din sat, am văzut bradul acela în care doi tăietori au înfîpt securile într-un început de zori... Cunoașteți bocetul acela?»

«Da... numai că tăietorii nu au sosit ca în bocet, cu ceața pe brațe și roua pe frunte, ci au venit ca fiara hăituită și înrăită pînă la demență.»

«Voiam să spun că văzînd faptele lui nu mai căutam să-l prind doar pentru a-mi îndeplini o obligație de serviciu. Era ceva mult mai adînc în mine; cred că dacă în zilele acelea ar fi tăiat cu lama în carnea mea, nu ar fi curs sînge, atît eram de încordat. Și nu numai eu.»

«Înțeleg.»

«Nu știu dacă vă interesează asta sau dacă e important, dar nu puteam uita gesturile femeii pădurarului, care s-a prins de reverele hainei mele... Și asta pe lîngă cele întîmplate cu cei doi colegi ai mei. Ce ar fi spus oamenii despre noi dacă banditul ar mai fi ucis și alți oameni? În fine. Promisem niște informații că ar sta ascuns în casa unui complice din Poiana Sibiului. Casa era înconjurată cu un zid înalt, ca de cetate. Un tovarăș s-a postat în fața geamurilor, iar eu am scurmat zăpada de sub poartă făcîndu-mi loc cu miinile, ca să pot pătrunde tîrîș. Am reușit să mă strecur cu jumătate de trup pe sub poartă și am văzut pe cineva fugînd spre șură. Cînd am reușit să pătrund cu totul și am deschis ușa ca să între și tovarășul meu, am zărit fugînd dinspre șură pe cioban, care susșinea că pe el îl văzusem cu citeva clipe mai înainte. Nu l-am băgat în seamă, fiindcă nu eram chior și mi-am dat seama că nu se asemăna cu umbra pe care o observasem fugînd. Cînd ne-am apropiat de șură, banditul ne-a întîmpinat cu citeva gloanțe. Am descărcat întreg încărcătorul armei, în timp ce tovarășul meu s-a plasat în spatele șurii. Am atacat apoi concomitent și... altă minune! Șura goală! Totuși, zăpada era proaspătă,

nu se vedeau pe ea urme, iar gloanțele au țiuuit mult prea aproape de urechile mele ca să cred că a fost doar o închipuire. Tocmai la țiuitul gloanțelor mă gîndeam cînd am băgat capul într-o gaură în lungul zidului și un glonț a pocnit așa de aproape încît mi-a sărit mortar în obraz. În ascunzătoarea aceea banditul era însă fără scăpare. La somația mea a răspuns cu un foc care a răsunat însă înfundat». Nu avusese tîria să răspundă în fața legii pentru faptele sale.

COȘMARUL

Concomitent, a fost prinsă și F.L., femeia care a fost de față la cele trei crime ale lui Dumitriu și l-a însoțit peste tot unde s-a ascuns. Astăzi este liberă de mai mulți ani, fiindcă deși a fost condamnată a beneficiat de adîncul umanism al legilor noastre, și iertată de executarea a mai bine de jumătate din pedeapsă. Cînd i s-a comunicat punerea în libertate nu i-a venit să creadă, fiindcă zi de zi Dumitriu inoculase în ea convingerea că dacă va fi prinsă va fi condamnată la moarte sau, în cel mai bun caz, va putezi în închisoare. Era prea frumos și prea neașteptat pentru ea dreptul să-și reia viața în libertate.

În clipele acelea de zbcium, cînd bucuria se îpletea cu remușcarea, se pare că a reușit să retrăiască tot amarul dramei ei cu Dumitriu. Imaginile i se învălmășeau în memorie. Diminețile frumoase cînd pleca la școală — era elevă la școala comercială — primele întîlniri cu cel ce i-a fost prezentat ca ofițer deblocat. Jurămintele și declarațiile lui în care a crezut, visurile de fericire pe care și le-a făurit neștiind nimic despre faptele lui. Coșmarul a început în ziua în care a fost martoră, și oarecum părașă, la săvîrșirea celor două crime. Paralizată de spaimă, de groaza celor întîmplate sub ochii ei, l-a urmat pe criminal, auzînd de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de infern, cînd îi spunea mereu că viața ei atîrnă de abilitatea lui de a o salva. Da, nu îi venea să creadă că societatea noastră i-a dat dreptul de a lua viața de la el mereu că destinul i-a unit prin pedeapsa pe care îi așteaptă pe amîndoi dacă vor fi prinși. L-a cunoscut în adevărata lui față în anii aceia de

FLACĂRA ALBUM

Virginia FIRULESCU

se mai numește
acum

și frumoasa Oltului.
A dobândit acest titlu
la Festivalul folcloric
«Cîntecele Oltului».

Fotografie de Radu CONSTANTINESCU

Acest număr al revistei noastre s-a tipărit într-un tiraj de 160 000 exemplare.

Redactor șef: ADRIAN PĂUNESCU